

אתגתא

בשבוע 1148 | ט' בסיוון תשפ"ה, 05.06.25

תמר סיקוראל מתמרנת
בין דברור תנועת רגבים
לייחוד שכונה בחברון

עניין אישי, יוסף ארנפלד

כדי לשתק את
מערך המילואים
צריך רק לנתק
אותו מהסלולרי

דביר שרייבר

"יכולנו להכריע את המלחמה הרבה יותר מוקדם"

המטכ"ל שהכשיל פעם אחר פעם את תוכניות ההכרעה
בעזה, הדיפ־סטייט שהשתלט על צה"ל מאז הסכמי
אוסלו, הנזקים שגרמו קמפיין הסרבנות ומטה החטופים
והסיבה האמיתית להדחתו משירות המילואים: תת־אלוף
במילואים ארז וינר, שהוביל במלחמה את צוות התכנון
המבצעי בפיקוד דרום, מדבר על הכול

ניצן קידר

קבוצת בשבע ובמה כהלכה מציגים:

פותרים את הקוץ בסולטן!

אברהם פריד

בריכת הסולטן ירושלים

שלישי | י"ב בתמוז | 8.7

ניהול מוסיקלי: יובל סטופל

בן צור

◀ אורחים מיוחדים ▶

התקווה 6
עמרי גליקמן

כרטיסים בטיקצ'אק, או חפשו בגוגל: פריד בסולטן 2025

פאן נדבר על זה

חדש ממאחדת! טיפול נפשי מקצועי ע"י מיטב המטפלים המוסמכים

אנו מבינים שכל אחד זקוק לשיח, ולכן המומחים המקצועיים במאחדת, זמינים עבורכם כדי להקשיב, לתמוך ולהעניק כוח ועזרה בכל קושי ומשבר – עם שירות המותאם במיוחד לציבור החרדי.

שירות
טלפוני ייחודי

30 מפגשים
ללא עלות

דיסקרטיות
מובטחת

זמינות
אונליין

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

"בכוח. רק בכוח"

בתוך כל השקר השבוע, בקרע בין הציונות הדתית והחרדים, מצאתי נחמה

בתמונה: דוד ליבי הי"ד, מתוך הקליפ של ישיבת נתיבות דרור (צילום: צ'סנר הפקות)

ארגוני הצלה וחירום. ואלה מקומות שהחרדים היו יכולים להשתלב בהם נהדר. הם כבר משולבים בהם. בלי כל הבעייתיות של "כור היתוך". אבל לא: רק תפקידי לחימה או תומכי לחימה. אז רגע, מה עם בנות המגור? התשובה המצערת מאוד היא שיותר ויותר בנות אכן מתגייסות. בנות שבאופן טבעי ומסורתי היו הולכות לשירות לאומי. חלקן אפילו כבר עשו שירות לאומי. חלקן כבר הקימו בתים וילדו ילדים. אבל הקמפיין שזעק מכל פינה "גיוס לכולם!", "שוויון בנטל!" - הרחיק את החרדים מצה"ל והביא את בנות הציונות הדתית אליו. שכוייח.

זה ראי לטור נפרד, אבל אי אפשר שלא לתהות לאן נעלמה הדאגה לקדושת המחנה. אתם מוזמנים לעקוב אחרי הפעילות מצילת החיים של אפרת לופו ושאר נשות ארגון 'חותם', שלא מוכנות לשלוח בעל למילואים ולקבל כעובדה קיימת התנהגות במחנה שמגרשת ממנו את השכינה, ואת הסייעתא דשמיא שאנחנו כל כך זקוקים לה, ואת שלום הבית שלהן. ואה, וגם את המקצועיות הצבאית. אני שומע על יותר ויותר בייני"שים שפונים לרבנות הצבאית ולרבני הישיבות שלהם, ולא מקבלים מענה לבעיות צניעות בסיסיות ומהותיות. זה לא ראוי למאבק, למחאה, להפגנה, לדרישה נוקבת? והרי אם תדאגו לזה, לצבא יהודי מנצח וצועני, יהיה קל יותר להביא גם חרדים. אבל טוב, אף אחד ממוזבילי הקמפיין הרי לא באמת רוצה להביא חרדים לצבא. המטרה היא להשאיר את הבעיה הזאת לא פתורה, בוועדת על אש גבוהה על גשר קוקה קולה.

5 אולי זה ישמע לכם מוזר, אבל איפה מצאתי נחמה השבוע? בדמויות שובת הלב של דוד ליבי הי"ד. מפעיל הבאגר שנפל - סליחה, שעלה בסערה השמימיה - בעת הריסת בתי האויב. בדמות שלו, במשפחה שלו, בהספדים של האבא שלו והסבא שלו, באנשי היישוב "מלאכי השלום" שבו חי ונקבר, בחבריו ללימודים ולבניין הארץ. הוא נתן לי תקווה מול התקשורת, מול הפיד ברשתות החברתיות, מול הפוליטיקאים (כן, גם החרדים), מול כל הדין הציבורי השקרי והציני של השמאל והתקשורת: לעצור את המלחמה - ולגייס חרדים. לגייס חרדים - ולהדיח את האלוף דוד זיני (אם הזכרנו את זיני, אני לא יכול לוותר על ציטוט אחד, מהטור המכונן של אראל סג"ל על שלטון הדיפ-סטייט: "זהו קו פרשת המים של המחנה הלאומי. המחנה הלאומי ייבחן במינוי האלוף דוד זיני לראש השב"כ. אם אלוף דוד זיני לא ימונה בסופו של דבר, המשמעות המעשית היא שכל צעיר דתי שמגיע למכינה בעלי צריך לעמוד במזוזת הדלת ולרצות את האוה"ן").

אז מול כל הקמפיינים והספיינים האלה - כמה פשטות ואמת וענווה יש בחבורת הדחויים האלה מהגבעות. כמה מסירות נפש לארץ הקודש. ספרא וטוריה. הם אולי היחידים שבזים להם יותר מתלמידי הישיבות (בקרבם הם יוכלו להתחרות בניניהם בסנקציות). לפני שבועות ספורים הוציאו תלמידי ישיבת 'נתיבות דרור', על שם אל"מ דרור וינברג הי"ד, קליפ שמחבר שני שירים: "קריה יפהפייה" בלחן הפשוט והכובש של פורת נוב ו"זכור אהבת קדומים" בלחן של הרב מנחם אלבוים מחסידות נדבורנה.

איך אני אוהב את החיבור הזה, את הציץ הזה: פורת נוב נדבורנה. אני מאמין בו אסטרטגית. הוא הדבר הבא לדעתי. לא מתחנף, לא מנסה להתקבל לשום מועדון יוקרתי מדומיין של המכון הישראלי לדמוקרטיה (וגם אם ינסה להתקבל - ייתנו לו צו הרחקה של אלוף). ורגע לפני שאתם מתמכרים כמוני לקליפ, צועקים ובוכים איתו, עוקבים אחרי דוד ליבי הי"ד לומד, שר, מתפלל ונוטע, תקראו את הטקסט המלווה: "ימי הגאולה והתשועה, והלב מבקש לגלות פני אלוקים בתוך המציאות המיוחדת שאנו חיים בתוכה. זכינו ובבית המדרש, יחד עם עולם הניגון, ישנו הכוח למלא את הלבבות המחפשים ישועה ורחמים. והנה, הפיוט מבטא את המיית הלב: 'לא שקטה נפשי מיום נדוד רעיה, מיום גלות בנים מבית מגורייך'. עדיין מלחמה בארצנו, צבא ההגנה לישראל נלחם על עצם קיומנו. משפחות שכול משמשות לנו כהשראה על גבורה עילאה. ימים בהם טרם שבו כל חטופינו לגבולם. חלק מתושבי הצפון והדרום עדיין לא חזרו לבתיהם. והלב, מבקש להפיל תחנתנו לפני בורא כל עלמין, שיזכרנו לטובה בזכות אהבת קדומים, כאן, באדמת הר חברון בה הלכו אבותינו, ומתוך כך נזכה להתגשמות התפילות, בן ישי יבוא ויגאלנו במהרה בימינו, גם בעת נסתרנו זו".

ובעולם אל התורה הגואלת, כשהלב היהודי נפתח סוף סוף? בהזדמנות אחרת. עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה. חכי אגם ברגר עם הדרך אמונה בחרתי שלך. חכו יהדות התפוצות עם העלייה. אנחנו עכשיו עסוקים בלחנך מחדש את פוניבו' וסלבודקה. ואיך נחנך את החרדים? ובכן, האם נפגוש אותם? נדבר איתם? ננסה קודם להבין את תפיסת עולמם המבוססת? צו פיוס? היברות? מה פתאום. זה עם מתנגדי הרפורמה. על החרדים נטנף בפייסבוק ובטוויטר. ובעלוני השבת של המגזר. אין, זה בטוח יביא אצלם את השינוי!

בעצם למה אני משמייץ? יש קבוצה אחת שכן פוגשת חרדים בקביעות. תושבים מגבעת שמואל שבאים להפגין נגד החרדים עם שלטים בכניסה לבני ברק בכל מוצאי שבת. זה פלא גדול. אני לא מכיר מגזר יותר מכיל ומתפטר עם כל מה שזו, בחיים האישיים ובחיים הציבוריים, יותר מאלה שעומדים שם על הגשר. אלו אנשים שקידשו את ההכלה, את הסבלנות, את הפלורליזם. המקף המחבר. ופתאום, באמצע החיים, התעוררה אצלם נקודת הנטורי'קרתא! מישוהו שלח לי השבוע סרטון של יהודי בשם שוקי פרידמן שעומד עם מיקרופון של מערכת קריקי על גשר קוקה קולה ומטיח בחרדים מזדמנים נאום חוצב להבות: "הדרך היחידה לשנות את המציאות היא דרך האחדות של גוש ציוני שביחד גייס את החרדים בכוח. רק בכוח!". נראה לי שאפילו יאיר גולן בנאום שדרות לא הצליח לעבור ככה בנשימה אחת מ"אחדות" ל"בכוח".

כשעשיתי גוגל על השם של האיש, הופתעתי לראות רזומה ארוך ודי מרשים שכל כולו השתלבות באליטה: חוקר במכון הישראלי לדמוקרטיה, חבר סגל בבית הספר למשפטים של המרכז האקדמי פרס, סגן נשיא המכון הישראלי למדיניות העם היהודי ועוד שורה של תפקידים חשובים. מעניין. האם גם בדיונים שמתקיימים בכל המקומות האלה ד"ר פרידמן קורא לפתור מחלוקות עומק בחברה הישראלית באמצעות כפייה וסנקציות, הכול בכוח, או שאת הקנאות הזאת הוא שומר רק לבני ברק, ובכניסה למכוניתם ההם הוא עוטה את גלימת הצדיקים הטוהרים שאינם קובלים על הרשעה?

4 ובחזרה לזיהוי התהליכים: החשש שלי, כאמור, הוא שהנפגעים הגדולים מהסיפור הזה לא יהיו החרדים אלא הציונות הדתית. את המחיר הכבד ביותר של קמפיין השנאה ישלם הדור הבא של עולם התורה הציוני-דתי. אם מקדשים ככה את השירות הצבאי מעל כל ערך אחר, וזאת המשימה ואין בלתה, אז למה לבזבז שנים יקרות מופז, את השנים הכי צעירות, בלימוד תורה? למה ללמוד תורה גלותית, שתקועה בתוך בית המדרש, במקום לצאת ולהילחם כמו דוד המלך? לא מזמן סיפר לי במבוכה מישוהו מאחד הישובים היותר תורניים בבנימין, שבו מונה לאחרונה רב חדש, שאחד התושבים אמר בגאווה: "אל תראו אותו ככה, הרב החדש שלנו חיסל שלושה מחבלים!". כל הכבוד, ושיהרוג כמוזן גם 300 מחבלים. השאלה איך יתייחסו לתלמיד חכם עצום שלא הרג אף מחבל ואפילו לא הפיל בית.

הראשונים להבין את זה, לדעתי, הם ראשי ישיבות ההסדר והמכינות. לכן רובם הגדול לא השתתפו באופן פעיל בקמפיין האנטי-חרדי. הם אומנם לא יצאו נגדו (למעט אנשי ישיבות ומכינות הקו, אלה שלכאורה יכלו יותר מכולם לומר לחרדים: תראו אותנו. אנחנו ההוכחה שאפשר לשלב), אבל הם מבינים שאם מנופפים בשברי פסוקים ומדרשים נגד לומדי התורה בעולם החרדי, אז איזו הצדקה יש לקיומן של ישיבות ההסדר? "האחיכם יצאו למלחמה" ואתם תשבו פה - חצי מהזמן? ואם "במלחמת מצוה הכול יוצאין", אפילו "חתן מחדרו", אז מה לגבי המשך המשנה הפופולרית, "כלה מחופתה"? למה היא לא מתגייסת, הכלה? זה חילול השם! ובכלל, אם יש רק דרך אחת לתרום לעם ישראל, והיא דרך השירות הצבאי, ומי שלא הולך בה הוא פרויט אגואיסט ומחלל שם שמיים, אז מה לגבי הבנות? איפה התרומה שלהן למערכה? אה, תרומתן היא בכך שהן מגדלות את הדור הבא? יפה. אבל מה, פתאום נהיינו חרדים? פתאום שירות לאומי זה מספיק טוב? הרי בדיק על זה התפוצץ המשא ומתן עם יולי אדלשטיין השבוע. זאת ממש נקודת המחלוקת. בעקבות לחץ כבד מארגוני מילואימניקים, רבים מהם מהציונות הדתית, אדלשטיין הודיע שלא יהיו פשרות: לא שירות לאומי, לא מד"א, לא כיבוי אש, לא

1 בשעת כתיבת הטור הזה, יום רביעי בצהריים, לא ברור אם הממשלה תיפול חלילה בגלל חוק הגיוס. אני מקווה ומתפלל שלא. היה לא תהיה. אחרי כל ההתקדמות של מדינת ישראל, בכל המובנים, מאז הסתר הפנים הנורא של שבעה באוקטובר, קשה לדמיין הצלחה מרשימה כזאת לסטרא אחרא. ואל תשאלו אותי עכשיו למי בדיק אני מתכוון במילים "סטרא אחרא". לא יודע לתת הגדרה מדויקת. אבל מה שאני כן יודע, שאותו סטרא אחרא כבר הצליח בדבר אחד מעל למשוער: ליצור שנאה בין הציונות הדתית לחרדים. זה די מדהים. תחשבו כמה כסף הושקע פה ביצירת "מלחמת אחים" בין שמאל לימין, אבל המלחמה המיוחלת לא פרצה. להפך. הפגנות השנאה של הקפלניסטס הלכו וקטנו. מאז שמחת תורה בעוטף, ובעצם מאז יום כיפור בתל אביב, יותר ויותר ישראלים הבינו שהם לא רוצים להיות חלק מהדבר הזה.

אבל איפה אסטרטגיית הפירוד של ארגוני הקרן החדשה נחלה הצלחה יתרה? דווקא בסכסוך בין המגזר הדתי-לאומי למגזר החרדי, שני המגזרים שאמורים להיות הכי קרובים. מי מימן את מודעות ההסתה נגד החרדים שבוע אחרי שבוע אחר בעיתוני המגזר? אני לא יודע. הוא מסתתר מאחורי פשקווילים עם מילים מרגשות ומעוצבות היטב. אבל האינטרס שלו שקוף: לנצל את הכאב הנורא על הנופלים הי"ד, ואת הסבל של סבבי המילואים הבלתי נגמרים, והקשיים בזוגיות ובחינוך הילדים ובפרנסה - בעבור דבר אחד: לפרק את הגוש המאמין של הביביסטים המתנחלים והחרדים, לטובת "ברית המשרתים" עם יאיר גולן. אתם יודעים, אגב, מי איכשהו לא יהיה בסוף חלק מהברית? רבים מאלה שעכשיו טוחנים מילואים. איך זה יכול להיות? חכו ותראו. בטח ימציאו לה שם משודרג כמו "ברית המשרתים והפיוס". ולכן, למען הפיוס, צריך להכניס אליה את הערבים ולהשאיר בחוץ את הבוחרים של סמוטריץ', סטרוק וכן גביר.

2 אבל במבט ארוך טווח, לקרע הזה יש השלכות חמורות בהרבה. יותר משהוא מסוכן פוליטית, הוא מסוכן זהותית. זאת ועוד: האיבה בין הציונות הדתית לחרדים היא איום אסטרטגי בעיקר על הציונות הדתית. ואני אסביר: לא יודע איך לבשר לכם את זה, אבל החרדים בגדול ימשיכו כרגיל. בעצם, הם לא ימשיכו כרגיל. הם יסתגרו יותר. מספר המתגייסים ילך וידר. למעשה הוא כבר ירד דרמטית. בדיק כמו שקרה בזמן "ברית האחים" בין לפיד לבנט בשעתו. ככה זה אצל חרדים, אצל יהודים, בשעת גזרות. מצופפים שורות, מתכנסים בשטייטעל. רק שהפעם מדובר בפספוס היסטורי של ממש למי שחולם לראות השתלבות של חרדים בצבא: הרי אחרי שבעה באוקטובר הייתה נכונות שיא של חרדים שתורתם אינה אומנתם להתגייס. ויותר מזה: הם נחשפו לעוד ועוד דמויות מופת מהציונות הדתית שנפלו על קדושת השם העם והארץ, ולעוד ועוד מהמשפחות של אותם גיבורים הי"ד שחיות על קדושת השם, העם והארץ. הם ראו את הכתבות. שמעו את ההספדים. וזה השפיע. זה חלחל. לדעתי אולי אפילו יותר מדי. אני לא מאלה שמתרגשים מסרטונים של חסידים עם המון ג'ל בפאות שפתאום שרים בחתונות שלהם שירי וסאח. מה השלב הבא? חרבו דרבו במצווה טאנץ?

3 אבל תראו מה נהיה כאן: איך עברנו, תוך כמה חודשים, משירי "מי משוגע אני משוגע" בחתונות חרדיות מסוימות לשירי "בשלטון הכופרים אין אנו מאמינים"? מה קרה פה? התשובה ברורה: הקמפיין האגרסיבי נגד החרדים שתורתם אומנותם. כלומר, נגד בחורי הישיבות והאברכים. ופה זה באמת פספוס היסטורי. הרי לא רק החרדים הסתכלו בהערכה מאז שבעה באוקטובר על הציונות הדתית וגיבוריה, אלא עיני האומה כולה היו נשואות אליהם. הם מגש הכסף החדש. יפי הבלורית והאמונה. ודווקא ברגע המכונן הזה בהיסטוריה, במקום להבין את גודל השעה ולהשפיע את ערכי הציונות הדתית על פניה של מדינת ישראל כולה, דווקא לעת הזאת שבה באמת כולם מרגישים ש"צריך אמונה במדינה", כמאמר הסיסמה ההיא, מעצבי דעת הקהל, ואחריהם הקהל, ורבים מנציגי בכנסת, התמקדו בלחנך מחדש ציבור אחד בלבד: החרדים.

לתקן את הקונספציה של אליטת השמאל בצבא שהביאה אותנו עד הלום? עזבו. לשנות את תפיסת הביטחון של ישראל ולרפא את מחלת ההתנתקות ואוסלו, לטובת תפיסה ביטחונית לאומית, שתמנע עוד מלחמות (ועוד סבבי מילואים)? זה לא הכי דחוף. לקרב עוד יהודים בארץ

סטודנטים במילואים 2025 ...
עידו שגב, רועי אלון, ד"ר שאול שארף - מרצה ל....

ד"ר שאול שארף - מרצה למשפטים

@רועי, שלחתי לך הקלטות מהשיעור היום.
תן עדכון מתי אתה חוזר, ושמור על עצמך

12:48

@עידו, דואגים לך, שלחתי לך חומר לבוחן,
תאשר לי שקיבלת

12:55

לא רק מוסד אקדמי.

גם גב

מילואימניקים, אנחנו כאן בשבילכם!

על פי סקר התאחדות הסטודנטים, המרכז האקדמי פרס
מוביל בסיוע למשרתי המילואים, במהלך השירות ולאחריו.

מגוון רחב של תארים מבוקשים:

B.A במנהל עסקים • LL.B במשפטים • B.Sc במדעי התזונה •
B.A במנהל מערכות בריאות • M.B.A במנהל עסקים • ועוד

חדש!

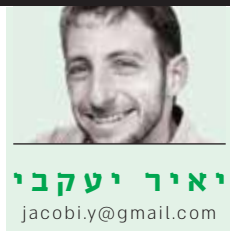
מדרשת דניאל - מדרשה לחיבור ערכי לשורשי עם ישראל,
בראשות הרב דורון פרץ ובהנהלת ד"ר שאול שארף.

המרכז האקדמי פרס
בואו להתאהב בקריירה

לפרטים: pac.ac.il או חייגו *9165

עד הניצחון המוחלט

אז מה היה? במוצ"ש שעבר ניגשו אליי הבנים כדי לעדכן אותי שהערב אנחנו רואים יחד את גמר הצ'מפיונס ליג, יעני ליגת האלופות. לכאורה ראוי, סוף סוף כולנו פה גברים. מבחינה אנטומית לפחות.

הבעיה היא שאני כבר מזמן לא מעודכן במה שקורה בכדורגל. רוצה לומר, אני לא מרגיש אותי כלום כולל כדורגל. להגנתי ייאמר שניסיתי למשוך את המעקב אחרי הספורט הנפלא הזה כמה שיכולתי, עמוק אל תוך שנות העשרים שלי. אז עוד הייתי יכול לנקוב בשמות כל שחקני הסגל של נבחרת הולנד כאילו הייתי מונה מעות. אבל למרבה הטרגדיה בדיוק כשהרמתי ידיים מהעסק, הגיעו הילדים שלי לגיל שזה מעניין אותם, כך שלא נוצרה ההשקה הראויה בינינו.

אבל רצו שנשב יחד לראות, אז ישבנו. מסתבר שהקבוצות בגמר היו פריז סן ז'רמן ואינטר. "בעד מי אנחנו?" שאלתי את הילדים. הם אמרו שהצרפתים שונאים אותנו אז נהיה בעד אינטר האיטלקית. "האיטלקים גם לא בדיוק טמנו ידם בצלחת במלחמת העולם השנייה", עדכנתי אותם. אבל הילדים החליטו שאם נלך אחורה לכל המאורעות ההיסטוריים של העם היהודי לא נוכל להיות בעד אף אחד אף פעם, אז צריך למתוח את הקו איפשהו. שיהיה.

וכאילו לא די בזה, המשחק התקיים על אדמת גרמניה, אבל החלטתי לא להטריח בזה את הילדים. בקיצור הם היו בעד אינטר. אני בסתר ליבי הייתי בעד המהגרים המוסלמים חברי דאעש, שיפרצו למגרש ויציגו את מרכולתם מול כל אירופה המתייפפת.

אבל גם אינטר זה בסדר. המשחק התחיל ומהר מאוד גם הילדים וגם אני הבנו שאינטר האלה, איך נאמר בעדינות, היה להם יותר צ'אנס נגד האוסטרי בגמר האירופי. החבר'ה של פריז שטפו את המגרש ופרצו לרחבת ה-16 האיטלקית משל היו החיילים האמריקאים על החוף בנורמנדי בדיוק במלחמה שאנחנו מנסים להדחיק.

אחרי 20 דקות כבר היה 0-2 לצרפתים והסיפור היה גמור. בדיוק אז המצלמה התמקדה ביציע הצרפתי שבו האוהדים הניפו שלט באנגלית שאומר "די לרצח העם בעזה".

"מה כתוב שם?" שאלו אותי הבנים. "חיים מאושרים רק בלי אינטרנט וסרטים", יריתי בלי למצמץ. למה לבאס כשאפשר לשקר. בסתר ליבי המשכתי ביתר שאת לעודד את החבר'ה של דאעש שיבואו לעשות לאירופאים סדר.

במחצית ניסיתי להסביר לילדים שאין מה להמשיך

לראות, הסיכוי שהאיטלקים יחזרו מהפיגור הזה קטן יותר מהסיכוי שאני אחזור לשמרית, האקסית שלי מ-2009. "מפרגנת לך, מאמ", זרקה אשתי מהמטבח. טוב לדעת. על כל פנים, הילדים התעקשו להמשיך לראות רשעים שהשעה משחקת להם, ובטבורה של המחצית השנייה כבר היינו ב-4-0.

כוכב המשחק היה ילדון צרפתי בן 19 בשם דוירה דואה, שהבקיע צמד ועשה שמות בהגנה האיטלקית. "עוד יש סיכוי אבא!" מלמל הבכור, "שמעתי שלפני 20 שנה ליברפול חזרה מ-3-0 בגמר ליגת האלופות". "אתה מספר לי?" התעצבנתי, "אני הייתי שם". בסדר, לא ממש הייתי שם. אבל ראיתי את המשחק הזה בלייב. אז הוא לא יספר לי, הפישר הזה.

"באמת היית שם???" הוא התלהב. "אה, כן בטח". "עם שמרית הוא היה שם", ירתה אשתי מהמטבח. "את מתבלבלת, נשמה", לא נשארתי חייב, "שמרית זה 2009. ליברפול היה ב-2005". "אולי נרים טלפון לשמרית, נשאל אותה". "אולי באמת!" החזרתי.

אובייסלי משהו קורה ביני לבין אשתי. נשאר רק לברר מה בדיוק. מפה לשם התוצאה על המסך כבר הייתה 0-5 בדקה ה-83.

בשלב הזה הבכור עשה חישוב זריז. לשיטתו מספיק שהאיטלקים יבקיעו בשבע הדקות הקרובות ארבעה שערים ואז הם צריכים רק עוד אחד בזמן פציעות ואנחנו בשוויון. בקטנה.

איכשהו התוכנית שלו לא התממשה, השופט שרק לסיום והמשחק נגמר על האפס. ניגשתי לכבות את המסך, אבל ילד הסנדוויץ' התעקש לראות את החגיגות עד שאחרון שחקני השדה ימחאו כף, ואילו הבכור טען שעם קצת מזל האיטלקים עוד יכולים לחזור מהפיגור הזה. אז נשארנו לראות את ההנפה עם טעם חמצמץ בפה ונחמה קטנה בכך שהצלחנו לצפות באירוע חדשותי שאכן יש בו ניצחון מוחלט. גם משהו. למחרת בבוקר התעוררתי למראה תמונות מחרידות בחדשות, ובהן רחובות פריז בכאוס בעקבות החגיגות המפוקפקות של הניצחון הצרפתי. וממש כמו אצלנו, גם מהבירה הצרפתית הדיווחים היו עלומים למשעי. "רכבים הוצתו", "אבנים הושלכו", "שוטרים הוכו". מי עשה כל אלה? קשה היה לגלות. אבל אנחנו ישראלים, אותנו קשה לסכן. אז הערתי את הילדים ואמרתי להם בשמחה מהולה בעצב שבסוף הקבוצה של אבא כן ניצחה. ●

ביקשתי מה-AI החדש של גוגל לייצר לי סרט טוב בכיכובו של ג'ורג' קלוני והוא לא הצליח כי לא הייתה לו דוגמה ממשית למשוך ממנה את המידע

פשרה בהסכם המסתמך עם איראן: לאיראן יתאפשר להחזיק בפצצה גרעינית אחת והיא תוענק לה על ידי ישראל באמצעות מטוס מגובה 30 אלף רגל

היינו השבוע עם הילדים ביריד במאה שערים והייתה שם רכבת כזאת שעוברת בתוך בית רפאים ובפנים פתאום קפץ עליי חידוש מבהיל כמעט נפטרתי

בכנסת שוב מדברים על ללכת לבחירות מוקדמות, ובקואליציה טוענים שזה צעד ראשון בניסיון להחזיר לאזרחי המדינה את השגרה שהם מכירים

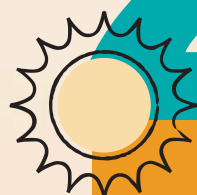
אחרי 20 דקות כבר היה 0-2 לצרפתים והסיפור היה גמור. בדיוק אז המצלמה התמקדה ביציע הצרפתי שבו האוהדים הניפו שלט באנגלית שאומר "די לרצח העם בעזה". "מה כתוב שם?" שאלו אותי הבנים. "חיים מאושרים רק בלי אינטרנט וסרטים", יריתי בלי למצמץ. למה לבאס כשאפשר לשקר. בסתר ליבי המשכתי ביתר שאת לעודד את החבר'ה של דאעש שיבואו לעשות לאירופאים סדר. במחצית ניסיתי להסביר לילדים שאין מה להמשיך

מכון פוע"ה
פוריות ורפואה עליפי ההלכה

הכנס בציון 15 שנה לפטירת
הרה"ג הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

לראות
את הנולד

**הכנס
השנתי
ה-25**

מושב קיץ

סטודיו בתי

כל החידושים הרפואיים וההלכתיים

יום ראשון | כ"ו סיוון | 22.6 (למניינם) | 19:00-21:30

**מענה לסוגיות הבוערות שעל הפרק
בתחומי המשפחה**

הריון ולידה | גניקולוגיה | טהרת המשפחה

הכנס מקוון

ההשתתפות בכנס ללא עלות אך מותנית ברישום מראש

הרשמה באתר מכון פוע"ה

לפרטים: מכון פוע"ה 02-6515050

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

כך הפכתי למנותק

פתאום באמצע הכאוס הצבאי מצאתי את עצמי בלי הנשק האישי שלי. איך זה קרה ולמה? הנה הפרטים

האמל"ח החשוב ביותר בצה"ל הוא הטלפון. אילוסטרציה

אחרי בערך 20 דקות של "שיחתך חשובה לנו, מקומך בתור פחות", ענתה לי נציגה חסרת סבלנות. שאלתי למה נחסמתי. "אני מעבירה אותך לגבייה", היא אמרה, ועוד לפני שהספקתי להגיד "ניצחון מוחלט" נזרקתי בחזרה למוזיקה הצורמנית, ולהודעה קולית שבישרה בחדווה שהפעם מקומי בתור הוא, ובכן, עשרים וחמש

מאז שחזרתי למילואים בגילי המקשיש אני מגלה הרבה דברים על צה"ל. למשל שאמצעי הלחימה העיקרי בצבא הוא לא רובה, לא טנק ואפילו לא מטוס קרב. האמל"ח החשוב ביותר הוא, לא תאמינו, הטלפון.

בגדול, התקשורת הצבאית מתנהלת דרך הטלפון האישי של החייל. צו 8 נשלח ב-SMS, ועוד לפני כן המ"פ מעדכן על זה בקבוצת הווטסאפ של הפלוגה. איך להגיע? נשלח מיקום בקבוצה. חדר המגורים נעול? תתקשר לרס"פ. הקשר לא עובד? תעלה מול הסיור בטלפון. צריך לעדכן בדחיפות את המג"ד? שלח לו הודעה. שינויי לו"ז? מטווחים? מתי ארוחת צהריים? הכול-הכול-הכול - בטלפון.

כשהייתי בסדיר לפני אלפיים שנה ויצאתי הביתה לשבת, שיננו לנו לפני היציאה מתי ואיפה צריך להיות ביום ראשון בבוקר. היום, כשהבן הסדיר שלי יוצא הביתה ואני שואל אותו מה קורה ביום ראשון, הוא מושך בכתפיו ועונה: "לא יודע. ישלחו במוצאי שבת".

גם המכוניות של המילואים הן אמצעי התחבורה העיקרי. אם נסמך על מערך ההסעות הצה"לי סביר להניח שהמדינה תקרוס בתוך שעות. אבל אם אין לך מכונית, אתה יכול להצטרף למישהו מהמחלקה שיש לו. אם אין לך טלפון אתה אבוד, אתה גלמוד, אתה חסר תועלת ועידוד. וזה בדיוק מה שקרה לי.

כמה ימים לאחר תחילת הסבב הנוכחי, בתוך הכאוס הרגיל של העשייה המאובקת הנקראת בקיצור צה"ל, שמתי לב שהטלפון שלי יותר מדי רגוע. לא ווטסאפים, לא שיחות, אפילו לא פושים מאתרי החדשות החדרתיים בנוסח "הפרוטוקולים המקומיים מיישבת הממשלה נחשפים: אנחנו בדרך לאבדון מוחלט". כששתי דקות אחר כך התעורר איזה עניין בחמ"ל ולא הצלחתי להוציא שיחה כדי לברר את המצב, הבנתי שצריך לעשות משהו. אתחלתי את הטלפון, חיברתי וניתקתי אותו מטעינה, ניערתי אותו וקפצתי שלוש פעמים תוך מלמול תפילות חרישיות. אחרי שכלום לא עזר עלה בדעתי שאולי הבעיה אינה בטלפון, אלא במפעיל. או בי. תמיד הבעיה היא איכשהו אני. אבל הפעם היה מעורב פה עוד גורם: מישהו פשוט חסם לי את הטלפון.

חמש דקות של יחס

השיחות היחידות שיכולתי להוציא היו למשטרה, למד"א ולמוקד חברת הטלפונים שבה אנחנו מנויים. חייגתי. הודעה מוקלטת סיפרה בעליצות שזמן ההמתנה ארוך מהרגיל. מה שמעורר שאלה קצת פילוסופית, כי אם תמיד אומרים שזמן ההמתנה ארוך מהרגיל, מהו בעצם זמן ההמתנה רגיל (פעם התקשרתי לחברה מסחרית ולא אמרו שזמן ההמתנה ארוך מהרגיל. מיד ניתקתי כמובן). ההודעה המוקלטת הציעה שאשאיר פרטים ויחזרו אליי בהקדם. או בעיכוב. בכל מקרה ייתכן שיחזרו אליי מתישהו.

מקומי בתור היה עשר. מוזיקה צורמנית הנעימה את זמני, ואחרי דקה קול אדיב עדכן שמקומי בתור הוא עשר. אחרי חמש דקות הוא עדיין היה עשר. גם מצב הרוח שלי היה עשר. מתוך מאה.

הודעתי בחמ"ל שאני יוצא להפסקה של כמה ימים, תפסתי פינה בפאתי הבסיס ולנגד עיניי צפו ועלו המראות קורעי הלב של אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובתורים טלפוניים. אחרי בערך 20 דקות של "שיחתך חשובה לנו, מקומך בתור פחות", ענתה לי נציגה חסרת סבלנות. שאלתי למה נחסמתי. "אני מעבירה אותך לגבייה", היא אמרה, ועוד לפני שהספקתי להגיד "ניצחון מוחלט" נזרקתי בחזרה למוזיקה הצורמנית, ולהודעה קולית שבישרה בחדווה שהפעם מקומי בתור הוא,

ובכן, עשרים וחמש.

עשיתי חישוב מהיר (למרות שלא היה בכך צורך כי הכול הלך לאט): אם לפניי מחכים 24 לקוחות, וכל לקוח משוחח עם המוקדנים במשך חמש דקות בממוצע, הרי ייתכן מאוד שגם אני אוכל לדבר עם מענה אנושי בתוך שעותיים, אם הסוללה בטלפון לא תתרוקן בינתיים. מצד שני יכול להיות שכל לקוח דורש יותר מחמש דקות של יחס, ואז ייתכן שהמלחמה תיגמר, הממשלה תצליח להחליף את גלי בהרב-מיארה, אולי אפילו נתניהו יפרוש בתוך שלוש-ארבע-חמש עשרה שנה, ואני עדיין אחכה עם טלפון מושבת לחסדיה של מחלקת הגבייה. או הגוייה.

ואז, על סף העילפון, הגעתי לפסגת חיי. המענה האוטומטי הודיע: "מקומך בתור הוא - אחת".

יש נהלים, אין היגיון

לא פשוט להיות מספר אחת, ואת זה אני אומר במלוא הצניעות כמי שבילה את מיטב שנותיו במקום הראשון, בהמתנה דרוכה למענה. בסוף ענתה הנציגה. "כן", היא אמרה, "אני רואה פה שיש לכם חוב".

"לא ידוע לי על זה, אבל נניח שכן", אמרתי, "איך יכול להיות שאתם מנתקים בלי להודיע?"
"שלחנו SMS והתקשרנו לאחד המספרים שלכם."
"ומי שהתקשרתם אליו ענה?"
"לא יודעת".

לאט אבל בטוח הבנתי מה קרה. מסיבה כלשהי התשלום לא ירד, חברת התקשורת שלחה SMS, ספרה עד שתיים וניתקה אותנו מהציוויליזציה. זאת אומרת שעכשיו גם אשתי והילדים מנותקי קשר, ואין לי מושג אם אי שם על פני כדור הארץ מתנהלים מגעים כלשהם לחלץ אותנו.

"טוב", אמרתי, "אני אתן לך מספר כרטיס אשראי, תסגרי את החוב ושחררי אותנו מהמעצר".

"אני צריכה ארבע ספרות אחרונות של כרטיס האשראי שבו שילמתם עד עכשיו", היא אמרה.

זו הייתה שעת אחר צהריים, אבל אני ראיתי חושך בעיניים. "אני לא יודע מה מספר הכרטיס", החזקתי את עצמי חזק, "זה כרטיס של אשתי".

"אז תתקשר אליה ותשאל אותה".

"איך להתקשר אם הטלפונים של שנינו חסומים?"

"אני אעלה אתכם לשיחת ועידה", היא אמרה, שמה אותי בהמתנה ואחרי דקה חזרה ואמרה שאשתי לא עונה. מעניין למה.

"תקשיבי", פניתי ללב ולהיגיון שלה גם יחד, "אני כרגע במילואים בדרום. מספר נוסף בחבילה שייך לבן שלי שגם הוא חייל פה בגזרה. אנחנו חייבים טלפונים כדי לתפקד, בבקשה תמצאי דרך לעזור לנו".

"אלה הנהלים", היא ירתה באוטומט.

"אז דברי עם אחראי המשמרת שלך, תעלי על הקו מנהל, תחשבי על משהו. שעה וחצי התייבשתי על הקו, ועכשיו תזרקי אותי לאנחות בגלל כמה ספרות של כרטיס אשראי לא בתוקף?"

"אין מה לעשות", היא אמרה, "תתקשר שוב מחר".

"אבל אני לא יכול לחכות למחר!"

"אני מנתקת".

"לא", נשנקתי, "את לא מנתקת עליי עכשיו".

"אני כן", היא אמרה. וניתקה.

מצאתי את עצמי בלב בסיס צבאי מאובק, חייל מילואים חסר נשק אישי - הטלפון. כלומר עם טלפון, אבל בלי תקשורת. שזה כמו רובה בלי קליעים. כמו פעולת קומנדו בלי מודיעין. כמו חיילים עם פצ"רית לעומתית. בקיצור, הבנתם. ●

SHIELD
כלים להורות דיגיטלית

POWERED
BY רימון

כל הסיובות לעבור להגנה של SHIELD

הגנה בהתאמה
אישית לכל משתמש

הגנה בווטסאפ
וברשתות חברתיות

בקרה על זמני מסך
בכל מכשיר

לגלוש מוגנים
במהירות הסיב

**גם הגנה
גם מהירות 1 ג'יגה
וגם מחיר מפתיע!**

* 8 9 1 1

rimon.net.il

עם SHIELD לא צריך לבחור. אתם מקבלים גם גלישה במהירות של עד 1 ג'יגה על גבי סיבים אופטיים וגם מעטפת הגנה חכמה שמותאמת אישית לכל אחד מבני הבית. כולל הגנה באינטרנט, ברשתות החברתיות, בווטסאפ ובקרת זמן מסך.

*למצטרפים חדשים בלבד | כולל תשתית סיבים רימון ונטפייבר, סיבים בזק וסיבים IBC, חצי שנה ראשונה ב-99 ש"ח לספק ותשתית, לא כולל נתב לא כולל עלות התקנה | בכפוף לפריסה ולתנאי הסכם ההתקשרות הרלוונטי | תוקף ההטבה למצטרפים עד יום 30.6.25 | אינטרנט רימון, 2009 ח.פ. 514256437

"לא רע לי באזרחות, אבל ההזזה
שלי מהשולחן לא מביאה תוצאות
טובות". ארז וינר

תת־אלוף במילואים ארז וינר כבר ראה הרבה בשנותיו בצה"ל, אבל הקמפיין התקשורתי שהסתיים לאחרונה בהדחתו משירות המילואים הצליח להכתיע גם אותו. בריאיון נרחב הוא מגולל את אירועי המלחמה כמפקד צוות התכנון האופרטיבי בפיקוד הדרום, ואינו חוסך ביקורת מצמרת צה"ל שלטענתו מוססה תוכניות שיכלו להכריע את חמאס. וגם: מה דעתו על עופר וינטר ודוד זיני, והאם בכוונתו ללכת לפוליטיקה?

ניצן קידר // צילום: לירון מולדובן

"אפקט הלחץ מאבד מערכו והזמן משחק נגדנו". מבצע 'מרכבות גדעון'

תת־אלוף (במילואים) ארז וינר אומנם סיים את שירות המילואים שלו במהלך המלחמה באקורד צורם, שהיה נראה כמו צורך של גורמים מגבוה לרצות מערכות מסוימות, אבל לאורך רוב המלחמה הוא היה באחד הצמתים החשובים ביותר - תכנון המהלכים המלחמתיים. כמפקד צוות התכנון האופרטיבי בפיקוד הדרום, מ־7 באוקטובר ועד לפני חודשים אחדים, הוא היה במקום שבו מנתחים את מהלכי המלחמה ועל בסיסם מתכננים את הצעד הבא. מזווית הראייה הזאת הוא מביט בעיניים מפוכחות על מהלך הלחימה הנוכחי, על נושא הכנסת הסיוע ההומניטרי וגם על התנהלות הצבא מול הדרג המדיני - בייחוד בעיתות חירום.

מטכ"ל שמחליש את הדרג המדיני

ב־7 באוקטובר הטלפון העיר אותו בשעה מוקדמת, ובמהירות הוא הגיע לפיקוד הדרום. "קיבלתי טלפון מקצין בפיקוד שאמר שהתחיל ירי משמעותי בגזרה, כשבשלב הזה מדובר בירי הרקטות והטילים. לקחתי את התיק, נכנסתי לאוטו ונסעתי במהירות לבאר שבע. לאורך כל הדרך שמעתי אזעקות צבע אדום וברבע לשמונה כבר הייתי בפיקוד".

ומה ראיית ברגעים הראשונים?

"בהתחלה הייתה בוקה ומבולקה. כל מכשירי הקשר עבדו במקביל, נכנסו דיווחים והבינו שמשוהו קורה, אבל לא הבינו מה בדיוק מתרחש. מאחר שבתפקידי אני עוסק בתכנון אופרטיבי ולא בניהול שוטף, אחרי זמן מה בחמ"ל הבנתי שאם אקח נשק ואסע לכיוון העוטף התרומה שלי תהיה שולית, ועשיתי את תפקידי בחירום - הוצאתי את תוכניות המלחמה של עזה וניסיתי להכין תוכניות שיתאימו למציאות הנוכחית.

"בסביבות שתיים עשרה ורבע בצהריים הוצאנו פקודה פיקודית ראשונה שמדברת על המערכות השונות בהגנה וחלוקת הגזרה בין חיילי האוגדה, וסימנו אילו תוכניות התקפה היחידות הרלוונטיות צריכות ללמוד ולהכין. ביום ראשון בערב, אחרי קצת יותר מ־24 שעות, כשהבינו את תמונת המצב טוב יותר, כבר עשינו פורום תכנון ראשון על תוכנית המתקפה".

במהלך הימים שעוברים הרגשת שיש רצון לטפל בעזה טיפול שורש אחרי הטבח? שפניו של הצבא לתמרון צבאי ברצועה?

"בשלב הראשון כמובן לוקחים זמן לכוחות להתאמן, אבל בתוך כמה ימים, בדיון עם המטה הכללי, הבנו שאין כוונה לתמרון בעזה. בהמשך הייתה ישיבת הקבינט המפורסמת שבה הרמטכ"ל הקודם ושר הביטחון לשעבר הציעו לתקוף בלבנון ולא בעזה, ולהשאיר את עזה במצב של תקיפות מהאוויר. בסופו של דבר הכניסה של איזנקוט וגנץ לקבינט שינתה את התמונה, כי איזנקוט הצטרף לדעתו של נתניהו, שבזמן ההוא היה היחיד

השולחן, והדילמה הייתה בין כניסה לרפיח לכניסה לחאן יונס. בלחץ גדול, בעיקר של שירות הביטחון הכללי שטען שסינוואר בחאן יונס והם יגיעו אליו באופן מהיר יחסית, הלכו על חאן יונס".

ואז, מתאר וינר, קרו שני דברים חשובים. הראשון הוא שהמטכ"ל, שהיה מוטרד מכמות החימושים הנצרכת ומהשחיקה בקרב הלוחמים - בעיקר במילואים - ביקש להוריד את הסד"כ שפעל בעזה. וינר היה סבור שזה מוקדם מדי ויש להשלים את המכה הראשונה ולחסל את התעשייה הצבאית של חמאס באזור מחנות המרכז.

"חלק מהכוחות יצאו, ועוצמת הלחימה שלנו לפעול במקביל ובו זמנית בכמה אזורים ירדה. ברגע הזה נפתח שוב הדיון על רפיח, ולנו היה ברור שצריך להגיע לשם. הדרג המדיני טען שהאמריקנים לא ייתנו לנו ויעצרו אותנו. לשמחתי, הפיקוד הצליח לשכנע את ראש הממשלה וחלק מחברי הקבינט ונכנסו לרפיח. זה לא קרה על פי התוכנית שהצענו".

מה כללה התוכנית שהעליתם?

"רצינו לבוא משני הכיוונים ולסגור את רפיח באופן שכל מי שנשאר בפנים יהיה לכוד, ויהיה אפשר לנקז ולעצור את מי שצריך, אבל הוחלט לפעול בצורה מדורגת יותר והמבצע לכיבוש רפיח פורק לפרקים. החשש הגדול שהעלו היה מה יהיה עם 1.4 מיליון הפלשתינים שם".

ואתה גורס שהמספרים הללו לא מציאותיים.

"אני מעולם לא האמנתי למספרים האלה. יש מצב אבסורדי שמדינת ישראל ומתאם פעולות הממשלה בשטחים מזמן ויתרו על הניסיון לוודא מה כמות התושבים האמיתית ביהודה ושומרון ובעזה, והם מאמצים אחד לאחד את ההודעות שיוצאות מטעם משרד הבריאות של חמאס. הרי להם יש אינטרס, להראות לעולם מספרים שמצדיקים את הסיוע שהם מקבלים".

ורפיח נכבשת על ידי צה"ל.

לא אושרו במלואן?

"אכן. אישרו את התוכנית, אבל באופן חלקי. אמרו 'נתחיל ונראה'. היחידות נכנסו ללחימה, ומה שחשבנו שייקח שבוע לוקח יומיים. לצערנו היו נפגעים, אבל זה הלך הרבה יותר קל מששעירנו".

וינר הניח על השולחן את ההצעה לכבוש את בית החולים שיפא, שהיה אחת ממפקדות הטרור הגדולות ברצועה. ושוב נשמעו קולות, בעיקר מהמטה הכללי, שלא תהיה לגיטימציה ויהיה שם אירוע בסגנון מצדה. "שכנענו, הסברנו, הבאנו את המפקדים, הצגנו תוכנית מסודרת, וגם שיפא נכבש. אומנם החטופים כבר לא היו שם, אבל התגלו כל מנהרות הטרור והמפקדות של חמאס שהיו שם.

"אחר כך המשיכו שלב אחרי שלב בתוכנית המתקפה. זה עבד באופן יוצא מן הכלל, כי במקביל - במשך חודשיים - לא הכנסנו גרגר אחד של מזון לרצועה. המצב הזה הביא לעסקת החטופים הראשונה, שהייתה מצוינת ושחררו בה יותר ממאה חטופים במחיר יחסית נמוך. אומנם הייתה הפסקת אש, אך הכוחות נשארו במקומם, וברגע שהיא הופרה אחרי כעשרה ימים, חזרנו להילחם בכל הכוח. בחמאס הופתעו מזה".

הריטואל הזה, של ניסיון להפחיד את הדרג המדיני, נמשך גם בשלבים הבאים?

"כן. אנחנו כבר בשלב הראשון רצינו להגיע לרפיח, ואמרו לנו שאם נגיע לשם המלחמה תיגמר, העולם יהיה עלינו ויהיו לך משמעותיות משפטיות. בשלב הזה שוב העלינו את רפיח על

שאמר שחייבים לגמור את חמאס בעזה.

"התקבלה החלטה שהמאמץ העיקרי יהיה בעזה, ואז חזרו אלינו וביקשו מאיתנו להציג תוכנית התקפה. התפתח שיג ושיח, כשברקע יש חוסר אמון כלפי הצבא אחרי ה־7 באוקטובר ותהייה אם הוא מסוגל. ברגעים האלה הסתובבו גם כל מיני לשעברים, חלקם חברים ומפקדים שלי בעבר, שהסבירו לדרג המדיני שאי אפשר את זה ואסור את ההוא. הגדיל לעשות יצחק בריק עם המכתב שלו, שניסה להפחיד את נתניהו ולומר שאם יהיה תמרון בעזה הצבא יחוסל.

"כדי לשכנע את הדרג המדיני ארגנתי מפגש עם מפקדי השטח שדיברו בלי פילטרים וסיננו מילים גבוהות ומסורבלות. נתניהו עם הקבינט המצומצם הגיע לפיקוד ונפגש עם המפקדים, שאמרו לו שהם מוכנים וערוכים למהלך".

אבל השכנוע היה חלקי, כי תוכניות ההתקפה

"מה שעשו ל'מרכבות גדעון' יגרום לכך שהמהלך ייקח זמן רב יותר והתוכנית החדשה תשאיר אצלנו נקודות חלשות. כשאתה לא משלים את הנעת האוכלוסייה מצפון הרצועה לדרום, מתחיל הלחץ להכניס סיוע. אם משלימים את המהלך, מי שנשאר שם הוא מחבל. לצערי, אנחנו לא מתמודדים עם הבעיה באופן נכון והתוכנית הנוכחית מתחילה באיטיות"

"אמרתי שזה ייקח שבועיים וטעיתי, זה

לקח עשרה ימים. הנענו את האזרחים, כבשנו את רפיח והשמדנו את העיר התת-קרקעית המטורפת שמצאנו שם. אלא שאז קרה משהו מאוד משמעותי: בלחץ אמריקני נאלצנו להכניס את הסיוע לעזה. ממשל ביידן דאג לחץ להכניס בין 200 ל-250 משאיות ביום. הטעות הגדולה מאוד שלנו שהאריכה משמעותית את המלחמה היא לא העובדה שנכנענו לאמריקנים, כי זה היה מצב שהגבנו ללחץ. אבל הם לא אמרו לנו להעביר את הסיוע לחמאס. גם האמריקנים, כשהם כובשים שטח, מחלקים סיוע באמצעות ממשל צבאי או באמצעות חברת קבלן כפי שהתחילו לעשות לפני כמה ימים בעזה.

"לכך הייתה התנגדות נחרצת של הרמטכ"ל הקודם. הוא לא הסכים לשמוע על זה. ברגע שהיית מזכיר את המלים 'ממשל צבאי' הדיון היה נגמר. ניסינו לדחוף כל מיני פתרונות, שחלקם מתממשים בעזה רק בימים אלה. באותה תקופה צה"ל ידע להפחיד את הדרג המדיני ואפילו טען שממשל צבאי יעלה את

"אני לצנינים בעיני כל מיני אנשים כי אני עצמאי בדעותי, כי יודעים שאני יודע להגיע עם דעותיי לכל מי שצריך, ואני לא מסתפק בלכתוב איזושהי תוכנית ולשלוח אותה הלאה. הייתי מעורב בכל התוכניות, בכל הפקודות, בכל הדיונים. בשלב מסוים כשהדעה שלי הפכה להיות פחות פופולרית, מתחילים למדר אותי מחלק מהדיונים."

יוקר המחיה במדינת ישראל. בהקשר הזה אני אומר שמלחמה זה לא דבר כלכלי, נלחמים כי צריך".

שיטת הרצי: כן לפשיטות, לא לכיבוש

עד לחילופי הרמטכ"ל, באופן מתמשך, התמיד הרצי הלוי בהתנגדות לגישה שווינר וחבריו הציעו, שכללה לא רק תמרון וטיהור אלא שליטה בשטח באופן שכואב לחמאס. למה בעצם הרצי הלוי התנגד לגישה שהצגתם? "אנחנו חשבנו שיש ערך מוסף גדול בכיבוש

והחזקה של שטח, אבל הרצי הוא חסיד של שיטת הפשיטות. הוא לא רצה כוחות שיעמדו במקום. אבל בסוף הדרך שהצגנו היא זו שמנצחת טרור. צריך לכבוש, לטהר ולשלוט. רק כך מונעים את התחזקות הטרור בקרב האוכלוסייה".

בזמן הזה התחילה גם החזית הצפונית להתעצם וסדר הכוחות בעזה ירד. "הצענו שאם אי אפשר ליישם את הרעיונות שלנו באופן מלא, ננסה אותם בצפון הרצועה כי אנחנו ממילא יושבים בציר נצרים. ניקח את המרחב הזה, נכבוש, נזיז את האוכלוסייה המועטה שנשארה, נטפל במחבלים, נשמיד את תשתיות הטרור ונטהר את השטח באופן שניתן יהיה להחזיר אליו אוכלוסייה אחרי סינון ולהתחיל לבנות את עזה החדשה. לאחד המסמכים הכנסנו גם עידוד הגירה מרצון, עוד לפני שידענו שטראמפ ידבר על זה".

במטה הכללי לא האמינו בשיטה הזאת ורצו להמשיך בפשיטות הנקודתיות והממוקדות. אחרי ויכוח נוסף והוראות של הדרג המדיני, וינר וחבריו עשו הדגמה קטנה, באזור ג'באליה וצפונה. "נכנסנו למבצע עם סדר כוחות קטן יחסית, ועדיין הבאנו הישגים מרשימים כולל השמדת תשתיות וחיסול של יותר מאלפיים מחבלים ומעצר של מספר דומה. לצערנו, לא הצלחנו להגיע לחטופים שם, כי המחבלים הגיעו אותם דרומה. ראינו שהקונספט הזה עובד כי האויב הגיב להחיימה הזאת ומנהיגיו אמרו 'היהודים נלחמים בצורה שונה. אם הם ימשיכו כך אנחנו נובס'. הצענו שנמשיך ונעמיק את הפעולה, במיוחד שהלחימה בלבנון כבר כמעט הסתיימה".

והפעם היה מפנה? מדובר בשלב שבו התחלף שר ביטחון. "גם כאן התפתח שיח איך ממשיכים הלאה. הפעם היה בעניין השר ישראל כ"ץ, שחושב באופן עצמאי ולא מתייחס רק למה שהרמטכ"ל אומר לו. הוא נתן הנחיות תכנון שהן לרווחי, למתקפה משמעותית ולהכרעת החמאס. הוא רצה לראות תוכנית אחרת, והייתה לנו תוכנית כזאת מוכנה. במקביל הודיע הרמטכ"ל על התפטרותו וישראל הודיעה שהגיעה להסכם לשחרור חטופים".

וינר סבור שהעסקה הייתה טעות כפולה: "התקלה בהסכם היא שבפעם הראשונה בתולדות מדינת ישראל, פרט לטעות הגדולה בשחרור מספר גדול של מחבלים ורוצחים על כל יהודי, שילמנו גם בויתור על נכסים

אסטרטגיים וצה"ל נסוג. לשמחתי הצליחו להישאר במרחב רפיח ובציר פילדלפי. ראינו כמה מהר הם יודעים לשקם מנהרות, ואנחנו יודעים על מאות אלפי טונות של חומרי נפץ שמחכים בסיני כדי להיכנס לרצועה. עם זאת, נסוגנו מחלק מהפרימטור ומציר נצרים, שמאפשר לחמאס לעבור מצפון לדרום. החמאס נאבק כל כך הרבה על הסוגיה הזאת, מה שאומר שלא היינו אמורים לוותר בעניין אלא אם נקבל את כל החטופים. במהלך הפסקת האש הוחלף גם הרמטכ"ל".

עצומות הטייסיים בשירות החמאס

וינר נזכר בימים שבהם אומנם הסתיימה הפסקת האש, אך צה"ל דרש בעזה ועדיין לא החליט כיצד ימשיך במאבק נגד חמאס. "בשלב הזה, על פי הנחיית הדרג המדיני, הכינו תוכנית שאומרת שברגע שתהיה הפרה של הפסקת האש, או כשהשלב הראשון יגיע לסיומו אחרי 42 יום ולא נעבור לשלב ב', צריכים להיות מוכנים למבצע אגרסיבי לכיבוש הרצועה והכרעת חמאס. וזה מה שעשינו ברמת התכנון. בנינו תוכנית שמתאימה את סדר הכוחות לפעילות של חצי שנה להשגת המטרה. הרמטכ"ל החדש, אייל זמיר, אמר שהוא רוצה פעולה אגרסיבית יותר ומהירה יותר. בהמשך הצגנו תוכנית עם סדר כוח גדול יותר כדי להגיע לאותה תוצאה בשלושה חודשים. הבהרתי גם שכל תוכנית תוכל להצליח רק אם יתייחסו אליה כמו מתכון לעוגה. אי אפשר להוריד מרכיבים, כי אם לא תשתמש באבקת אפייה - העוגה לא תתפח, וכך גם בתוכנית מבצעית".

לאחר תום 42 ימי הפסקת האש בפעמית החטופים השנייה, הוחלט לבסוף לא לקבל את תוכניתו של וינר, על אף שכבר אושרה קודם לכן, וסוכם על מהלך ביניים בשם 'עוז וחבר'. "המטרה הייתה להפעיל לחץ על חמאס כדי להגיע להסכם במתווה וויטקוף. בניתי את התוכנית באופן שיתכתב עם התוכנית הגדולה ויהיה אפשר להתפתח אליה, ואז קרה משהו לא מתוכנן: הרמטכ"ל החליט להפסיק את שירות המילואים שלי", זאת לאחר שווינר הואשם באיבוד מסמכים מסווגים. "עזובתי, ואז התוכנית התחילה מצוין והחמאס נלחץ ולאט לאט היה מוכן להחזיר יותר חטופים".

בשלב הזה גברו הלחצים לעצור את המלחמה לא רק מבחוץ, אלא גם מבית. "בישראל התפרסמה עצומת טייסים ואחריה עצומות נוספות, שמטרתן להעצים בשיח הפנימי את הצורך בעצירת המלחמה כי החטופים בסכנה. התוצאה של התהליך הלא טוב והלא בריא הזה הייתה שחמאס אמר לעצמו שאין לו חובה לוותר ולהיכנע, כי היהודים מתוכם מייצרים הצעה טובה יותר.

"מה שלא מציינים בעניין הזה הוא שאפקט הלחץ איבד מערכו. בשלב הזה כבר לא הייתי בשירות מילואים פעיל, אבל אמרתי לאנשים שחבל לבזבז את הזמן והאנרגיה ולהחליש את עצמנו כי הזמן משחק נגדנו - גם מבחינת הלחץ הבין-לאומי, גם מבחינת טראמפ, וגם בשל העובדה שאנחנו נכנסים לשנת בחירות. אם לא נכריע את החמאס קודם לבחירות, זה יכניס אותנו לבעיות

"דאגו שהוא יישאר בחוץ, זו טעות". עופר וינר

"הקמפיין הזה הוא אחת הסיבות שגרמו להתמשכות המלחמה". הפגנות מטה החטופים

והיועמ"שית עוד יכולה לקבוע שאי אפשר להילחם בשנת בחירות כי זה משפיע עליהן, או שיאשימו את נתניהו שהוא מאריך את המלחמה כדי לעכב את הבחירות". אחרי תקופה מסוימת יצא צה"ל עם תוכנית 'מרכבות גדעון' של וינר, אך פירק אותה לגורמים. וינר לא מרוצה מהתוצאה: "מה שעשו יגרום לכך שהמהלך ייקח זמן רב יותר והתוכנית החדשה תשאיר אצלנו נקודות חלשות. כשאתה לא משלים את הנעת האוכלוסייה מצפון הרצועה לדרום, מתחיל הלחץ להכניס סיוע. אם משלימים את המהלך, מי שנשאר שם הוא מחבל. לצערי, אנחנו לא מתמודדים עם הבעיה באופן נכון והתוכנית הנוכחית מתחילה באיטיות. העניין הנוסף הוא השליטה בסיוע - הגינו תוכנית שקשורה לחברה פרטית כי ראינו שזה עובד. חשבנו שצריך ליצור פונקציה של מתאם הומניטרי, ובלי קשר לעניינים האחרונים חשבתי שדוד זיני צריך לעשות זאת, אבל זה לא יצא לפועל ולא נראה שמישהו מעוניין לקדם את זה".

למרות כל האכזבות שנחל, וינר מנסה לשדר אופטימיות: "אנחנו ננצח את חמאס כי אין לנו ברירה אחרת ואנחנו יותר טובים ויותר צודקים. השאלה היא כמה זמן זה ייקח ומה יהיה המחיר בדרך. אני רוצה לקוות שזה יקרה כמה שיותר מהר".

כדי להבין עד כמה משמעותי הידע של וינר כקצין למערכה הנוכחית צריך לחזור לאחור כמעט עשור. את התוכנית הראשונה לכיבוש עזה והשמדת חמאס כתב וינר יחד עם שותפים נוספים, עוד לפני מבצע צוק איתן. וינר הגיע לפיקוד לאחר שהשתחרר מהצבא במאי 2013, לבקשת האלוף סמי תורג'מן, והקים שם מכלול תכנון בעקבות מהלך מוצלח שנבנה בפיקוד הצפון אחרי מלחמת לבנון השנייה. מהר מאוד הוא נכנס לתכנונים מבצעיים לנוכח הצטברות המידע המודיעיני, בעיקר לגבי המנהרות שנבנו בשלב הזה.

"בינואר 2014 כתבנו את התוכנית המבצעית הראשונה שיורדת לפרטים. באותה תקופה לא ראו חלופה לחמאס ולכן רצו להתמקד בבעיית המנהור. הבנו שהמודיעין כמעט לא קיים בעזה, ולמבצע צוק איתן בנינו תוכנית שמבוססת על תוכנית קיימת אחרת שהייתה לנו לפגיעה והשמדה של גדודי חמאס נבחרים, והתאמנו אותה למודיעין שהיה לנו על צירי המנהור. כך פעלנו בצוק איתן. אחרי צוק איתן לקחנו את אותה תוכנית לכיבוש הרצועה, ובעקבות כל מה שלמדנו על החמאס בצוק איתן, עדכנו אותה וכתבנו תפיסה של הכרעה אופרטיבית שדומה מאוד לכיוון שהצענו במלחמה הנוכחית. כשאיל זמיר החליף את סמי תורג'מן כאלוף פיקוד הדרום ב-2015 הוא אמר לנו שזו התוכנית שהוא רוצה לקדם. בינתיים התחילו הפגנות על הגדר, אותן 'הפגנות השיבה' שבהן חמאס הצליח לתעל את הזעם נגדו למקום הזה, והתמקדו באיום הזה".

ומשם המשיכו לקונספציית "חמאס מורתע"?

"כשהרצי הלוי החליף את זמיר בפיקוד הדרום, התפתחו יכולות מבצעיות ומודיעיניות חדשות, כי גדי איזנקוט הפנה משאבי מודיעין לרצועת עזה. באותה תקופה הגיעה לידי צה"ל תוכנית 'חומת יריחו', שלצערנו די התעלמו

ממנה". "הסיפור של עזה המשיך בכיוון של מבצעי הרתעה ולא הכרעה", מצר וינר, "ראינו את זה ב'שומר החומות' ובמקומות נוספים. לכל אורך הדרך בשיח עם הדרג המדיני, השיח היה שאין לנו מושג מה יהיה אחרי חמאס. ייתכן שיהיה גרוע יותר, ולכן חמאס הוא הרע ההכרחי. בכל פעם אמרו 'חמאס מורתע', 'חמאס מרוסן', והדבר היחיד ששינה את השיח היה 7 באוקטובר, שגרם לנו להבין שלא משנה מה יהיה אחרי, אנחנו לא רוצים את החמאס לאחר מכן".

סינדרום החליפות האפורות

וינר מילא מגוון תפקידים בכירים בצה"ל. הוא שימש מג"ד דוכיפת באינתיפאדה השנייה וקצין אג"ם של אוגדת אי"ש. הוא פיקד על חטיבה 408 במהלך מלחמת לבנון השנייה ועל המרכז לאימונים טקטיים. הוא שימש עוזר הרמטכ"ל גבי אשכנזי, ובעקבות פרשת מסמך הרפז נעצר קידומו הצבאי על ידי שר הביטחון דאז אהוד ברק. במהלך שנותיו בצבא שימש גם כראש לשכת אלוף פיקוד הצפון כשאשכנזי כיהן בתפקיד, וכן של סגן הרמטכ"ל, השר לשעבר שאול מופז. כמי שעמד בצמתים הללו הוא מכיר היטב את התנהלות הדרג הצבאי הבכיר.

היית עוזר הרמטכ"ל ואתה מכיר את המטכ"ל מבפנים. האם הצבא מביא לדרג המדיני מה שהוא רוצה להשמיע ולא את התמונה המלאה? "הסיפור הרבה יותר עמוק", הוא מחדד, "אני קורא לזה 'סינדרום החליפות האפורות'. בעבר הייתה יותר זהות רעיונית ואידאולוגית בין הדרג המדיני לדרג הצבאי הבכיר. בהסכמי אוסלו למעשה נרשמה מחלוקת משמעותית, כשהרמטכ"ל דאז, אהוד ברק, אמר שההסכם 'מחורר כמו גבינה שוויצרית', וכדי לחבר את הצבא החליטו לשלוח את הקצינים הבכירים להיות אלה שינסחו את הסעיפים הביטחוניים מול מקביליהם הפלשתינים. אמנון ליפקין-שחק ז"ל החליט שכדי לא לנקר עיניים לפלשתינים, אנשי הצבא לא ילבשו מדים אלא חליפות אפורות.

"משם התחיל הסינדרום. בכירי הצבא הבינו

לאן נושבת הרוח, והתחילו לחשוב אסטרטגית במקום הדרג המדיני. זה התעצם כשנתניהו עלה לשלטון ועוד יותר כשהוא חזר לשלטון. נשמעה האמירה שאי אפשר לסמוך על הקבינט, שהם לא מבינים באמת ולכן צריך לסמוך על צה"ל. אנשי הצבא לקחו חלק הרבה יותר משמעותי מאשר להביע עמדה, הם כתבו בפועל את האיך והלמה. זה קרה במשך שנים ארוכות, וכמעט כל בעלי התפקידים הרלוונטיים שיתפו עם זה פעולה. וככל שגברה האיבה בין הדרג הצבאי הבכיר לדרג המדיני, התפתחה גם סוגיית המידור. מין אמירה של 'אי אפשר לסמוך עליהם ולכן לא נגלה להם הכול' והם באו עם תוכנית אחת. זה לא קרה רק אצל נתניהו, אלא גם אצל אולמרט במלחמת לבנון השנייה. דן חלוץ התעקש לבוא עם תוכנית אחת וגדי איזנקוט, שהיה ראש אגף המבצעים, חלק עליו והציג עמדה אחרת. אחר כך הוא לא הוזמן לדיונים. כך הצבא דאג לשמר את ההגמוניה".

ומה עם המל"ל? הרי ניסו לבנות אותו כגוף שישבור את ההגמוניה?

"העבירו את חוק המל"ל למרות התנגדות הצבא. המטרה הייתה ליצור גוף חזק עם יכולות, ידע, בעלי תפקידים ונגישות לכל חומרי המודיעין. הוא אמור להגיע לקבינט עם כמה דרכי פעולה אפשריות. בעניין הזה המל"ל נכשל, כי צה"ל ושאר גופי הביטחון לא רצו שהוא יהיה מוצלח, וגם ראשי הממשלה ובעיקר נתניהו לא דאגו לחזק אותו מספיק. בסוף המל"ל היום הוא סדרן ניירות, ולא באמת מנהל או מוביל תהליכים. הוא לא שם על שולחן מקבלי ההחלטות בחינה של תוכניות שונות ומגוונות, וזה הופך את הדרג המדיני לחלש וממודר".

בדיוק על רקע בעיית המידור הזאת האשימו אותך לאחרונה שהדלפת מסמכים מסווגים לשר בצלאל סמוטריץ'.

"הקמפיין נגדי נעשה מתוך האשמות לא מכובדות, תוך שימוש במילה 'חפרפרת', ודובר צה"ל אפילו לא טרח להגיב לעניין הזה. לא הייתי חפרפרת, לא הייתי מדליף ולא העברתי מסמכים מסווגים לאף אחד. לכל אורך המלחמה לא דיברתי עם התקשורת, בניגוד גמור לחלק גדול מעמיתיי ובניגוד לאלה שהדליפו מחדרי המשא ומתן בדוחא ופגעו בביטחון המדינה

ובשלום החטופים.

"שוחחתי אך ורק עם בעלי תפקידים שיש להם את הסיווג הביטחוני המתאים - כמו חברי הקבינט ושרי הביטחון. מדוע? בגלל הניסיון המבצעי הארוך שלי בלחימה בטרור בכלל וברצועת עזה בפרט. לקחתי חלק בכל המבצעים של צה"ל מעופרת יצוקה ועד היום. עבדתי עם כל האלופים. לכן העמדה שלי הייתה ייחודית וכך גם הידע שלי.

"זה לא שאני עוקף מישהו. זה לא שהתקשר אליי שר ואמר לי 'תעשה כך או אחרת'. זה לא קרה ולא קורה. אבל כשהולכים לדיון בקבינט, ואתה מבין שהמטה הכללי נעול על משהו שגוי, ואתה מכיר את המציאות טוב יותר ולומד ממערכה למערכה, אתה אומר את זה. אתה לא חייב לקבל את דעתי, אבל תשמע אותה. הרבה פעמים קיבלו את דעתי - אבל באיחור. למשל התוכנית שהנחנו לפני יותר משנה, אם הייתה מבוצעת - המלחמה כבר הייתה נגמרת היום".

אתה מאמין בזה? שהיינו יכולים להיות כבר אחרי?

"חד-משמעית היינו יכולים לסיים את המלחמה מוקדם הרבה יותר, ואני אומר את זה בצער ובכאב גדול. בשנה הזאת איבדנו הרבה מאוד לוחמים יקרים וחזרת החטופים התעכבה. אם במקום משאים ומתנים, לחצים תקשורתיים והפגנות שרק העלו את המחיר, היינו פועלים בצורה הנוכחית לפני שנה ויותר, הכול היה נגמר".

מה ההשפעה של קמפיין החטופים על המלחמה?

"ההשפעה היא אקוטית. יש שני דברים שגרמו למלחמה הזאת להתארך. האחד הוא הסיוע ההומניטרי תוך סירוב להחיל ממשל צבאי, והשני הוא קמפיין החטופים. אני לא בא בשום ביקורת כלפי המשפחות. מי שעומד מאחורי הקמפיין מונע יותר מאג'דות פוליטיות. זה יותר קמפיין אנטי-ממשלה ואנטי-נתניהו מאשר בעד משהו. לא מעט קציני צה"ל לשעבר עומדים בראש הקמפיין ומערבים אג'דות פוליטיות בשיקולים מבצעיים. לא יכול להיות שמי שמנהל את המשא ומתן כל הזמן טוען שצריך לתת יותר. ניהול משא ומתן זו גם אומנות וגם לבוא עם אג'דה".

התנהלות המערכת המשפטית פגעה בצה"ל במלחמה?

"המערכת המשפטית כובלת את ידיו של צה"ל באופן שבו היא מאפשרת את הפעלת הכוח. אנחנו רואים את זה עכשיו בשיח סביב העניין ההומניטרי, כשהמערכת המשפטית משמיעה כל מיני אמירות מוזרות. ראינו את זה עם הסיפור שנחשף על רוצחי משפחת ביבס, שלא היו חברי חמאס אלא בארגון טרור שלא הוכר על ידי המערכת המשפטית, ואז לכאורה אי אפשר לתקוף אותם".

"ראינו את זה גם בסיפור משטרת חמאס שלא הוגדרה כארגון טרור יחד עם כל חמאס, למרות שמדובר בגוף טרור. כל הדברים האלה ביחד הם חלק מאותו פרוגרס שחודר למערכת המשפטית בכלל וגם למערכת המשפטית הצבאית בפרט. צריך לתקן את זה".

הדחה מתוזמנת

בחודשים הראשונים של 2025 חש וינר שמתנהל נגדו קמפיין תקשורתי. זה התחיל בפרסום ב'כאן חדשות' שבו נטען שהוא משמש "חפרפרת" ומעביר לשר האוצר וחבר הקבינט בצלאל סמוטריץ' מידע צבאי מסווג. בהמשך נופחה פרשה שלפיה במסגרת שירות מילואים הוציא מבסיס צה"ל מסמך מסווג ואיבד אותו בחניון משרדו, ובשל כך הוחלט להפסיק את שירות המילואים שלו. הקצין הבכיר, שראה כבר הכול בשנותיו בצבא, מודה שהופתע.

"גם השירות הצבאי הסדיר הופסק לי בצורה לא מתוכננת", הוא מזכיר, "אחרי תפקיד עוזר הרמטכ"ל שאפתי להיות קצין חינוך ראשי ולא אלוף פיקוד. אלעזר שטרן אמר לי שיש 12 מפקדי אוגדות וקצין חינוך ראשי אחד. ראיתי איך הוא הצליח בתפקידו לעשות פרויקטים רבים וחשובים וזה מה ששאפתי לעשות, כי ראיתי את ההתפתחות הרעה של הפרוגרס בצה"ל. היה קמפיין שלם שמטרתו הייתה לשנות אג'נדות בצבא, ולצערי הוא גם הצליח באופן חלקי. אהוד ברק סיכל את המיניו באותה תקופה".

אבל הפעם זה היה שונה.
"במלחמה הנוכחית הייתי איש מילואים, שאומנם מתנהג כמו סדיר, ברצף של 500 ימי לחימה. בשלב מסוים עזבתי את העבודה שלי כמנכ"ל חברת ויליפוד ונשאבתי כולי לתוך העניין, כי אני מאמין במלחמה ומחויב אליה בצורה מלאה, גם כאיש צבא, גם כמי שמאמין באמת בשליחות הזאת וגם כאבא שיש לו שני מילואימניקים ועוד אחד שאמור להתגייס עוד מעט. אני לצנינים בעיני כל מיני אנשים כי אני עצמאי בדתותיי, כי יודעים שאני יודע להגיע עם דעותיי לכל מי שצריך, ואני לא מסתפק בלכתוב איוושהי תוכנית ולשלוח אותה הלאה. הייתי מעורב בכל התוכניות, בכל הפקודות, בכל הדיונים. בשלב מסוים, כשהדעה שלי הפכה להיות פחות פופולרית, התחילו למדר אותי מחלק מהדיונים".

וכשהתחילו הפרסומים נגדך, מה עבר לך בראש?

"התחיל קמפיין ממש. הדליפו לכתב מדיני כדי לטשטש את המקור הצבאי, ולשמחתי זה לא תפס, למרות שהיו לאחר מכן כתבות בעוד כלי תקשורת. אחרי כמה ימים התחיל הקמפיין שבו טענו ש'ההוא שהיה חפרפרת של סמוטריץ' והדליף לו מסמכים מסווגים, לקח מסמך מסווג ואיבד אותו'. כאילו שאני גם מדליפן וגם רשלן. מי שהראה לי את הכתבה הוא אלוף הפיקוד הנכנס, יניב עשור. הוא הבהיר לי שאני לא צריך להיות מודאג ונתקדם קדימה. היינו יום יומיים לפני מבצע ואישור תוכניות".

וינר רצה לספר לעשור את גרסתו לגבי איבוד המסמכים, אבל עשור העדיף לא לשמוע. כעת הוא מגולל את גרסתו ל'בשבוע': "מה שקרה הוא שבלחץ האירועים והלחימה, יצאתי מהפיקוד לדיון במטכ"ל על תוכניות, ואיתי היה

הנייר של התוכנית שהכנו באותם ימים. אחרי הדיון הלכתי למשרד שלי ברמת גן ותיקנתי כל מיני דברים במסמך לקראת דיון אחר שתוכנן לאותו ערב. הטעות שלי הייתה שלא הכנסתי את המסמך לתיק, אלא החזקתי אותו ביד ואת התיק ביד השנייה. מהמצלמות של החניון אני יודע בדיעבד שכשהכנסתי את התיק למכונת, המסמך נפל על הרצפה. דקות ספורות לאחר מכן הגיע קצין הביטחון של הבניין ומצא את זה. הוא איש ביטחון מידע במילואים והחזיר את המסמך לצה"ל. הגעתי לאוגדה, נכנסתי בלחץ לדיון, הביאו לי שם את המסמך החדש והמעודכן ולא שמתי לב שחסר לי המסמך הישן. קצין ביטחון המידע של הפיקוד בדק איתי אם המסמך שאותר הוא מסמך שלי ואני בדקתי ואישרתי. כתבתי תחקיר, הגשתי אותו לפיקוד ובמקביל ראש מחלקת ביטחון מידע כתב תחקיר והגיש אותו לשלושה אנשים - לרמטכ"ל, לאלוף פיקוד הדרום ולפצ"רית. בשורה התחתונה אמרו לי: תתקדם".

הכנת שהכול בסדר, והיית מופתע מאוד לגלות אחרת.

"למחרת הצגנו תוכניות בפני הדרג המדיני והרמטכ"ל. אחרי שהרמטכ"ל הלך, אלוף הפיקוד קרא לי לחדר עם הראש למטה ואמר לי: 'תשמע, אני צריך להפסיק את תפקידך בגלל עבירת ביטחון מידע'. בהתחלה לא הבנתי, אבל אחרי כמה רגעים אמרתי לו: 'אני מבין שזה לא בא ממך. תן לי לדבר עם הרמטכ"ל' ואסביר לו מה היה'. הוא אמר שיאפשר לי לדבר עם הרמטכ"ל - ובזמן הזה המשיכו להתפרסם כתבות שטענו שכביכול זה מבחן לאייל זמיר. היינו כמה דקות לפני מבצע שאני תכננתי, הכנתי, שאני מכיר, ויש רמטכ"ל חדש.

"הגעתי לרמטכ"ל והסברתי לו מדוע לדעתי ההחלטה שגויה וגם העיתוי שלה. ציינתי בפניו שיש כאן איוז קמפיין ולדעתי הוא לא צריך לשתף עם זה פעולה. הוא ענה לי 'אני מגבה את החלטת מפקד הפיקוד' ובכך סגר את העניין. הוא התעקש שזה יהיה באותו רגע, למרות המבצע. שאלתי אותו: 'מה הלחץ, צריך להוציא הודעה לתקשורת על זה מחר בבוקר?' והוא השיב: 'התקשורת לא מעניינת אותי'. בשבוע בבוקר התעוררתי עם הודעת דובר צה"ל שהרמטכ"ל החליט לסיים את תפקידו".

"זה לא העניין האיש", הוא מסביר את התסכול, "חזרתי לחיים האזרחיים וממש לא רע לי בהם, חזרתי לשקם את הפרנסה. רק שאני חושב שההזזה שלי מהשולחן ומהשיח מביאה לתוצאות פחות טובות. אבל אני לא אובייקטיבי".

מנגנון ההגנה מקצינים דתיים

דיברת על המידור. לדעתך לאלוף דוד זיני קרה דבר דומה? "בוודאי. בהתחלה הוא היה חלק מהפורומים המבצעיים ובהמשך, כשהרצי לא רצה לשמוע קולות שלא התאימו להגמוניה או הפריעו לה, צמצמו את הפורום. זיני היה אחד מהקולות הברורים בעניין".

אתה רואה בעיה בכך שהוא יהיה ראש השב"כ?

"להפך. אומנם לא יצא לי לפקד עליו באופן אישי, אבל בכל הממשקים שהיו לי איתו, ראיתי מפקד שיוזע להתמודד כמו שצריך עם אירועים משבריים. אחרי מלחמת לבנון השנייה הוא מונה למג"ד 51. כשהגדוד הגיע מבורדק, הוא נכנס עם משמעת, במקצועיות, לא מצמצן למרות שתקפו אותו בתקשורת. הגדוד הגיע לרצועת עזה, והוא הצליח לשכנע שהוא זה שצריך להוביל את הגדוד ההתקפי ועשה שם שורה של מבצעים מרשימים. היה לילה שחשיבת גולני נכנסה לסג'עיה עם הנגמ"ש של אורון שאול, המח"ט היה פצוע, שני מג"דים נפצעו וסמג"ד נהרג. מפקד הפיקוד סמי תורג'מן הגיע לחפ"ק בשטח, הסתכל לימין ולשמאל וראה את זיני מסתובב שם. הוא ביקש ממנו לתפוס פיקוד, וכל מי שמפקפק בו - שיבקש את קלטת הקשר כשזיני נכנס פנימה לשטח ונתן פקודות בקשר לחטיבה. רואים איך החטיבה חוזרת לתלם. הוא עבר ממקום למקום ואיפס את כולם עד שהחטיבה חזרה ללחימה עזה. ראינו גם את התנהלותו ב־7 באוקטובר. הוא הגיע לדרום מרמת הגולן, הרבה לפני אלופים אחרים, שלא הגיעו עד היום. זה מדבר בעד עצמו".

מה אתה עונה לטענה שהוא לא מבין במודיעין?

"גם בעולמות העסקיים והמקצועיים יש כל מיני סוגי מנכ"לים. יש כאלה של חברה בצמיחה, יש כאלה של חברות בשימור ויש של חברות במשבר. זה סוג אחר של מנהיגות. כמו שהביאו את עמי איילון מצה"ל לראשות השב"כ, או את מאיר עמית מאמ"ן למוסד. יש ארגון מעולה, שבעיקר בגלל הראש שלו הלך בדרך עקומה קצת, ואני יודע שלא מעט אנשים מהארגון חושבים כך. יגיע מישוהו שייקח את העסק למקום אחר בזכות ההסתכלות שלו מבחוץ. אז הוא פחות מבין במודיעין? יש בשב"כ מספיק אנשים שמבינים במודיעין. גם רונן בר הבין במודיעין וזה לא עשה את המציאות טובה יותר. במציאות הנוכחית צריך חשיבה אחרת, ובהקשר הזה מדובר במינוי טוב וראוי".

עופר וינר היה צריך להישאר בצבא?

"לגיטימי שהרמטכ"ל יחליט שהגיע הזמן שקצין מסוים ישוחרר או לא יקודם. בתחילת המלחמה עופר היה בבית בלי תפקיד. עם הניסיון והיכולת המבצעית שלו זה לא מפקד שאתה משאיר בחוץ במלחמה. זה מפקד שאתה מביא אותו, לדוגמה, להחליף את מפקד אוגדת עזה שכשל בתפקידו ב־7 באוקטובר, או לכל תפקיד אחר שנראה לך נכון. זה לא קרה, דאגו שהוא יישאר בחוץ. ואני חושב שזו טעות.

"אחרי זה, כשהתחיל גל ציבורי של ביקורת ושאלו 'איפה וינר', הרמטכ"ל קרא לו ושחרר אותו משירות. מה בער לו? אתה יודע שאתה באמצע מלחמה ויש לא מעט בעלי תפקידים שיצטרכו ללכת הביתה לאחר המלחמה, בהם גם אתה. מה הלחץ לקום ולשחרר אותו? לדעתי זה פסול ושגוי".

יש לדעתך תקרת זכוכית לקצינים דתיים בצה"ל? מישוהו לא רוצה שהם יגיעו לראש הפירמידה?

"אין תקרת זכוכית, אלא רתיעה או מנגנון הגנה של המערכת מפני כל מי שחריג. המערכת אוהבת יס־מנים, מי שהולך בתלם, ופחות את הצבעוניים. צה"ל לא המציא את הגישה הזאת ורואים אותה גם בצבאות אחרים. הרבה פעמים החבר'ה הדתיים מגיעים עם חשיבה, יצירתיות, אמונה בצדקת הדרך, וגם בצורה שבה חונכנו ולמדנו את הלימוד הפלפולי של הגמרא. זה עניין משמעותי. מלמדים אותך להקשות ולשאול ולא לקבל הכול כ'כזה ראה וקדש'.

"בנוסף לכך, הרבה פעמים הבחור הדתי גר רחוק מהחבר'ה, עסוק במשפחה, ואין לו את יום ישישי בערב בפאב או את היציאה לחופשות סקי והוא קצת אוטוסיידר לחבורה. אני רואה לא מעט מפקדים בועטים ודוהרים מוזזים הצידה והם חסרים לנו בזמן מלחמה. היום עד דרג תת־אלוף יש חבורה של קצינים ולוחמים עזי נפש מדהימים. מהם יצמח המטה הכללי הבא".

היית בעבר לתקופה קצרה בפוליטיקה, במטה הבחירות של מפלגת 'יחד'. זה עוד מעניין אותך?

"פוליטיקה כנושא היא מעניינת. האם אני רואה את עצמי נכנס לפוליטיקה? אני לא חושב. המחיר האישי והמשפחתי שאנחנו צריכים לשלם היום בכניסה לפוליטיקה גבוה מדי. המשפחה שלי כבר עברה מספיק רדיפות וצלמים ואני לא שש לעשות להם את זה שוב". ●

צילום: מאיר אליפור

תמר סיקוראל

37 נשואה למישר, אם לשישה תושבת קריית ארבע דוברת תנועת 'רגבים', סגנית ראש מועצת קריית ארבע

התחלה // נולדה בירושלים. בגיל שנתיים נסעה עם הוריה לשליחות חינוכית של שלוש שנים במלבורן שבאוסטרליה, בה אביה היה מנהל בית הספר היהודי 'הר הצופים'. חזרה ארצה לקראת כיתה א' והתמקמה באפרת, שם גדלה. "דיברתי רק אנגלית במבטא אוסטרלי כבד, אבל לא נשאר מזה כלום". השנייה מחמישה אחים.

אבא // הרב שלמה קמחי (64), סמוכ"ל ברשת ישיבות ואולפנות בני עקיבא, נשיא ישיבת 'אורות יהודה' ורב קהילה באפרת.

אמא // רחל קמחי (60), במשך שנים רבות עבדה כאשת חינוך בבית הספר 'אורות עציון' באפרת. כיום בפנסיה.

ספסל הלימודים // ביסודי למדה בבית הספר הממלכתי־דתי 'אורות עציון' באפרת, ולאחר מכן למדה באולפנת קריית ארבע. "כשהייתי בכיתה י"א התרחש המאבק נגד הגירוש מגוש קטיף. ללא ספק זה תרם משמעותית לעיצוב האישיות שלי. ההבנה שאת ההיסטוריה אנחנו לא לומדים בכיתה, אלא יוצרים אותה בעצמנו בידיים וברגליים".

רגע מכונן // כנכדה לניצולי שואה, כל שנות התיכון חיכתה בקוצר רוח למסע לפולין, שנפל על הימים הסמוכים לגירוש. "הייתי אמורה להיות הנכדה הראשונה שטסה לפולין, קראתי הרבה ספרי היסטוריה על השואה והתכוננתי לכך במשך תקופה ארוכה. בחודשי הקיץ הייתי בכפר ים אצל אריה ודתיה יצחקי, כשהיום של הטיסה החל להתקרב. היה לי קשה לוותר על הכרטיס. בסוף אבא שלי גרם לי להכריע כשאמר: 'יש זמן ללמוד את ההיסטוריה, ויש זמן לעשות אותה. יהיו לך עוד הרבה הזדמנויות מעכשיו ועד הפנסיה'. זו אמירה שמלווה אותי עד היום. את המסע לפולין אני עדיין צריכה להשלים".

קדימה // לאחר סיום כיתה י"ב עשתה שירות לאומי בקדימה־צורן באגף לשירותים חברתיים. "בנוסף לכך הייתי מדריכה בסניף בני עקיבא המקומי". התכונן המקורי היה לצאת לשנת שירות נוספת, אך בחור חביב שפגשה במהלך המאבק נגד הגירוש הוביל לשינוי התכניות.

החצי השני // מישר סיקוראל, במקור מהיישוב אלעזר. "אנחנו שידוך של גוש קטיף. התחתנו צעירים. הייתי בת 19 והוא היה בן 20". כשהוא לא במילואים הוא מנהל מחסן ורכש בחנות חומרי בניין בקריית ארבע. "הספיק לצבור מאות ימי מילואים מאז פרוץ המלחמה, בעיקר באיו"ש".

נוף בלב // אחרי התחנה הזוג הצעיר קבע את ביתו במעלה רחבעם, יישוב קטן ומבטיח במזרח גוש עציון. "היינו המשפחה השישית. בתור בוגרי הגירוש, היה ברור לנו שנגור במקום מיוחד שמשלב דתיים וחילונים, יחד עם חלוציות. בעקבות אתגרים שהיישוב הצעיר עבר, אחרי ארבע שנים עברנו לקריית ארבע, אבל עדיין יש לנו פינה חמה בלב לנוף המדברי המרהיב".

חוסן מקומי // היות ששני התארים האקדמיים שלה היו בעבודה סוציאלית, החלה לנהל את היחידה לעבודה קהילתית במועצה המקומית קריית ארבע. "קריית ארבע היא עירית פיתוח עם מאפיינים של התיישבות. היא לא התנחלות קלאסית". בהמשך אף הקימה

עתודות הקרקע. אימצנו אותם ואנחנו דואגים להם לצ'ופרים ולאוכל בשבתות. בנוסף לכך, הצבנו לעצמנו מטרה להחזיר לקריית ארבע את גאוות היחידה שהייתה לה לפני 50 שנה, כראש חץ ההתיישבות. בקריית ארבע עוברות הרבה משפחות שמגיעות דרך הישיבות, אך לא ממשיכות לגור בה לאורך זמן, מכל הסיבות המוצדקות כביכול. את המצב הזה אנחנו פועלים לשנות".

מתנחלים // כבר כמה שנים שעמותת 'הרחיבי' פועלת לגאולת בתים בחברון בכסף מלא. "אנחנו מחוברים לפעילות העמותה כבר הרבה שנים. במשך תקופה מסוימת אפילו עברנו לגור בבית השלום, לפני השיפוץ, כדי לחזק את המקום. לאחרונה עמדתי בקשר עם מרים פליישמן המנכ"לית, והיא ציינה שיש בית חדש שמתבשל. אמרתי לה 'אנחנו בפנים'. כעבור כמה ימים קיבלנו ב־11 בלילה טלפון: 'אתם באים?'".

נאולה // המיקום נותר סודי עד הרגע האחרון. "מישר בדיוק היה באפטר מהמילואים והחלטנו ללכת על זה. יחד עם שתי משפחות נוספות עלינו על רכב הסעות בקריית ארבע. עברנו את מערת המכפלה, את בית הדסה, את תל רומיידה ואת בית העלמין והטנדר המשיך לנסוע. בית 'גאון יהודה', על שם יהודה יהלום הי"ד, מרחיב משמעותית את גבולות

ממשלתיות בכירות, עדיין יש צורך בפעילות ענפה. "החלום הוא שרגבים תיסגר, מכיוון שהמדינה תעשה בעצמה את העבודה. אבל בכל פעם מחדש אנחנו מופתעים לגלות את נחיצות ארגוני החברה האזרחית, שפועלים במקומות שהמדינה לא מגיעה אליהם ומביאים את תמונת המצב בשטח לתקשורת ולציבור. אם ביהודה ושומרון אנחנו מרגישים שקורים מהלכים משמעותיים, אז הגליל קורא לנו והערים המעורבות קוראות לנו. אנחנו מקבלים טלפונים מכל מיני מקומות בארץ בבקשה לעזרה".

למלא את הוואקום // משימת העל של 'רגבים' כיום, יחד עם שאר הארגונים הציוניים, היא המאבק בהקמת מדינה פלשתינית. "הסלוגן שלנו הוא 'מחוזרים את הריבונות למדינה'. אנחנו רוצים שהמדינה תיקח אחריות, כי איפה שיש ואקום נכנסים גורמים עוינים. אי אפשר להתעלם, להפקיר ולעצום את העיניים. אחרת אנחנו עלולים לאבד את השטח. כמובן, יש דגש גדול על הקרקע ועל המשילות".

ראש חץ // אחרי שנים רבות שעבדה במועצת קריית ארבע, בבחירות האחרונות התמודדה ברשימתו של מלאכי לוינגר, נבחרה כחברת מועצה מן המניין ואף מונתה לתפקיד סגנית ראש המועצה. "מה שבוער אצלי בעשייה הציבורית המקומית זה ההתיישבות. יש לנו חווה חדשה שהוקמה כדי לשמור על

השבוע בתלמוד הישראלי

סדר זיקין | מסכת שבועות

דף ל"א: פללים לדיני בית הדין

אם באו שנים לדין תורה, אחד לבוש בלוי סחבות והאחר לבוש בגדים יפים, אומרים הדינים לאיש הלבוש בהידור: או תלבש בלוי סחבות כמוהו, או שתלבישהו בבגדים נאים. הסיבה לכך היא כדי שהדינים לא יושפעו מהלבוש המהודר ויטו את הדין לטובת הלבוש בבגדים נאים. הלכה נוספת היא ש**אסור לדני לשמוע את אחד הצדדים לבדו, אלא בנוכחות שני הצדדים.**

דף ל"ב: דיין במעשה מורכב

מעשה באדם שחטף חפץ מחברו. האיש שחטפו ממנו את החפץ הלך לבית דינו של רבי אמי והביא איתו עד אחד שהעיד שפלוני חטף ממנו את החפץ. הגיע החוטף לבית הדין ואמר: "אכן חטפתי ממנו את החפץ, אבל שלי הוא ולכן חטפתי אותו". אמר רבי אמי: "כיצד ננהג במקרה זה? אם נרצה לפסוק שהחוטף יחזיר את החפץ, הרי אין שני עדים שהוא חטף אותו בכלל. אם נרצה לפסוק שהחפץ ישאר אצל החוטף, הרי ישנו עד אחד המעיד שהוא חטף. אם נצוה על החוטף להישבע שהחפץ שלו - אי אפשר להשביע אותו כי הוא כמו נזלן, מפני שהוא חטף את החפץ ונזלן פסול לעדות".

דף ל"ג: שבועת העדות

ראובן תבע את שמעון לדין וטען בפני הדינים: "שמעון שבר את המראה של הרקב שלי". קראו לשמעון והוא טען: "לא היה ולא נברא". אמר ראובן: "יש לי עדים שראו את שמעון שובר את המראה". כאשר פנו לעדים הם אמרו: "אנחנו מעולם לא ראינו מאומה. איננו יודעים על מה הוא מדבר". במקרה כזה התורה העניקה אפשרות לראובן לחיב את שני העדים להישבע שאינם יכולים להעיד. מטבע הדברים אדם קטר אינו נשבע לשקר ואם אכן הם ראו את המעשה והם יכולים להעיד לטובת שמעון, הם יעידו וימנעו משבועה.

★ | מן ההסטוריה | גירוש ספרד

עד המאה ה-12 חיו יהודי ספרד תחת השלטון המוסלמי, ונהנו מחופש, השכלה ושגשוג כלכלי. אולם כאשר כבשו הנוצרים את ספרד מידי המוסלמים, הלך יחסם של השלטונות ליהודים ונעשה גרוע יותר. בשנת 1492 חתמו המלך פרדיננד השני והמלכה איזבלה, ביוזמתו של ראש האינקוויזיציה טורקמדה, על צו האוסר על יהודים להמשיך לשבת בספרד, ודרש מהם להתנצר או לעזוב את הארץ. יהודים רבים בחרו להתנצר, לפחות למראית עין, אך רבים אחרים נשארו נאמנים לאמונתם ועזבו את ספרד לארצות אחרות. מספרם המשוער של המגורשים מוערך בין 40,000 ל-160,000. מגורשי ספרד סבלו רבות מהמסע ותלאות הדרכים, ורבים מהם מתו, נפלו בשבי, נשדדו או נרצחו. גירוש ספרד, שהתרחש בסמוך לתשעה באב, נחשב לאחד האסונות הגדולים שפקדו את עם ישראל במהלך הגלות.

התלמוד הישראלי הינו פרויקט חינוכי, קהילתי וחברתי השואף להעניק כלים לחיבור משמעותי ועכשווי לערכים יהודיים וישראליים, תוך חיזוק הזהות והעצמת הקשר

לתרבות ולמורשת ישראל

לתכנים נוספים: talmudisraeli.co.il

במגרש הביתי

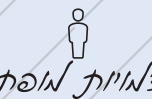
סדר היום מתחיל ברבע לשש בבוקר, וכולל כושר ואימונים בבית וארגונים עם הילדים. "זמן האיכות עם הילדים, לאחר מכן אני נוסעת מחברון למשרדי 'רגבים' שבשער בנימין, למעט בימים שבהם מתקיימים סיורי שטח בירושלים, בנגב וביהודה ושומרון. שם פוגשים את הדברים המעניינים ביותר. לפעמים אני מגיעה לכנסת. העבודה מגוונת ביותר. חוזרת הביתה בסביבות שש, ובשעות הערב מתעסקת עם ענייני המועצה בקריית ארבע".

"זמן משפחתי מרוכז כמו קפסולה. שיחות, סיפורים וזמן איכות. מאז שאנחנו בחברון, הבית שלנו הוא של עם ישראל. כל הזמן אנשים באים לבקר, וזה מיוחד ומרגש. הילדים יודעים כבר להדריך קבוצות ולערוך להן תצפית על הגג".

"שומעת בעיקר מה שהילדים משמיעים, אוהבת במיוחד לשמוע את חנן בן ארי".

"סבא צבי כספי ז"ל, שנפטר לפני שלוש שנים. אלוף משנה במילואים, ממייסדי קריית החינוך בשעלבים, מנהיג ומפקד. הרבה מהדין-אין-איי והחוסן שלי מגיע ממנו".

"שלכל מחפשי הזוגיות תהיה זוגיות. בעקבות המלחמה יש לא מעט אלמנות חדשות. צריך לייבא בחורים איכותיים מכל רחבי העולם".

"הכול בידי שמייים, אבל הפחד האמיתי הוא רק על הילדים".

"אהיה סבתא מגניבה שלוקחת את הנכדים לחוות ולבתים בחברון".

היישוב היהודי בחברון. לגור מעל החפירות הארכיאולוגיות של חברון העתיקה זה עוד יותר מרגש. בנוסף לכך, זה הבית הראשון שנבאל בחברון ולא הוציאו ממנו את הדיירים בזמן בירור ואימות הרכישה. מאז אנחנו שם על מלא".

אומנה לבית// הבית שאליו נכנסו היה במצב טוב יחסית, ושלוש המשפחות שחולקות אותו החלו להתרגל לחיי קומונה. "יש לנו מטבח משותף ושירותים משותפים, מה שמזמן הרבה רגעים משעשעים. עם הימים שחלפו, עמותת 'הרחיבי' החלה לשפץ את הבית ולחלק אותו בהתאם לצורכי המשפחות. יש אתגרים, כמו העובדה שהשכנים שלנו הם ערבים. בהתחלה הם היו בהלם. הם בעצמם עבדו בבניית הבית ולא ידעו שהבעלים בעצם יהודים. אנחנו שם כבר חודשיים ומרגישים בבית. מבחינתנו אנחנו משפחת אומנה למקום, כל עוד יהיו צריכים אותנו. בהמשך יעשו למבנה שיפוץ מקיף ויהפכו אותו לשכונה יהודית גאה".

הנחת// שישה ילדים: צוריה (16), בתאל (14), אמיתי (11), לביא (9), הדס (5) ואוריה בת שנה וארבעה חודשים, "ילדת המלחמה שלנו".

אם זה לא היה המסלול// "זה המסלול שאני סללתי. זה לא קרה במקרה".

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

לא מחליפה את הדרכון

גם בישראל ישנם יהודים רבים שמסיבות שונות אינם רוצים לקבל אזרחות מלאה, והם חיים בארץ עם תעודה של תושב ארעי, שעליהם לחדש אותה מדי כמה שנים. אצל חלק מהם זה נובע מרצונם לשמור על אזרחותם הקודמת בארצות שאינן מתירות אזרחות כפולה, ויש לא מעט כאלה. אבל אצלי המצב הפוך - כבר כמה פעמים ניסיתי להיפטר מהאזרחות האמריקנית שלי, אבל זהו תהליך מסובך ויקר אז עזבתי את הרעיון. אימי ביקשה שאסע לחו"ל עם ילדינו על חשבונה רק ליממה, כדי לסדר להם אזרחות אמריקאית - לא כדי שיזכו להטבות כלכליות אלא בגלל זיכרון מבצע אנטבה, שבו האזרחים האמריקנים שוחררו לפני כולם. אבל אני לא רציתי לצאת מהארץ אף ליממה, וכמובן שאינני מתחרטת על כך. והנה, שוב גגשנו את היתרון של החטופים האמריקנים ששוחררו מידי רשעי החמאס בעקבות אזרחותם.

לוחמים יהיו רופאים טובים. במסגרת עבודתה כמרצה באוניברסיטת תל אביב, אמא שלי לימדה אנגלית דיפלומטים שיוצאים לחו"ל לשליחויות שונות. התלמידים שלה היו זקוקים לרכישת השפה האנגלית לפני נסיעתם הארוכה לארץ נכר. הם היו באים אלינו לבית רחב הידיים בנווה אביבים, וסביב השולחן בסלון למדו את השפה האנגלית. אבל יש גם את הכיוון ההפוך: יבוא של אנשי מקצוע מהתפוצות לארץ, שאותם צריך ללמד עברית.

יותר מ-70 אחוזים מהרופאים החדשים בישראל אינם בוגרי מערכת ההכשרה הישראלית. חלקם עולים חדשים, חלקם ישראלים ששבו מהכשרה בחו"ל כי לא מצאו מקום לימודים בפקולטות לרפואה בארץ. כך או כך, התלות שלנו במערכות זרות ובמרכזים אקדמיים מעבר לים הולכת וגדלה. משרד הבריאות שואף להפוך את המגמה הזאת, אבל זה דורש משאבים ותכנון. כדי להשיג זאת, ננקטו צעדים כמו סגירת מסלולי לימודים בין לאומיים באוניברסיטאות והכנסת סטודנטים ישראלים במקומם, לצד השקעה בפיתוח מסלולי עתודה צבאיים ואזרחיים. ובינתיים, מי שמחזיק את מערכת הבריאות על הרגליים הם הרופאים העולים. חלקם הגיעו ארצה בעקבות המלחמה באוקראינה וברוסיה, ואחרים בזכות תוכניות שהוקמו תוך שיתוף פעולה בין משרד הבריאות, משרד העלייה והקליטה ועמותת 'נפש בנפש'. המטרה היא להקל על רופאי התפוצות שמעוניינים לעלות ארצה את סיבוכי הבירוקרטיה במערכת המשפטית והתעסוקתית. השר אופיר סופר פועל בתחום זה נפלאות.

מעט מדי דובר על סטודנטים לרפואה ומתמחים שנמצאים יותר משנה וחצי בשדה הקרב ומפסידים זמן יקר, בלי יכולת להתכונן למבחנים, להמשיך את המסלול התובעני ולחזור למסגרת. לאחרונה הוקם הארגון 'גב ללוחם' שמלווה לוחמים משוחררים בדרך לאקדמיה הרפואית, מתוך הכרה בחוסן הנפשי, במסירות וביכולת שלהם להפוך לרופאים מובילים. מי שהוכיח שאר רוח, גבורה והתמסרות, הוא זה שצריך להוביל בקריטריונים לבחירת סטודנטים לרפואה ומסלולי ההתמחות, כמו בשירות הציבורי ובשאר התחומים. ולמה בכלל זה חשוב? כי רופא הוא הרבה יותר ממומחה בגוף האדם. הוא חייל בחזית הבריאות של העם. כל רופא שנולד מחדש בארץ הוא חלק מהגאולה הרפואית שלנו. ●

כבר כמה פעמים ניסיתי להיפטר מהאזרחות האמריקנית שלי, אבל זהו תהליך מסובך ויקר אז עזבתי את הרעיון. אימי ביקשה שאסע לחו"ל כדי לסדר להם אזרחות אמריקאית - לא כדי שיזכו להטבות כלכליות אלא בגלל זיכרון מבצע אנטבה, שבו האזרחים האמריקנים שוחררו לפני כולם. אבל אני לא רציתי לצאת מהארץ אף ליממה

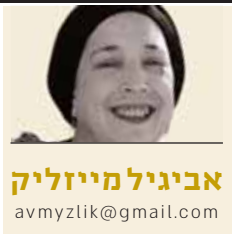
שערי גן עדן ננעלו. בשנת 1985 רץ יונתן פולארד אל תוך שערי השגרירות הישראלית בווינגטון כמי שבורח מן הגיהנום אל גן עדן. הוא האמין בכל ליבו שברגע שחצה את המפתח הוא כאילו עומד על אדמת מולדתו. אך כידוע, אפילו אדמת הקודש הדיפלומטית לא עמדה לו: לפי הוראה ממשרד החוץ הישראלי, שומרי הסף סגרו בפניו את הדלת, הסוכנים האמריקנים עצרו אותו, והשאר היסטוריה.

לכל מדינה יש שגרירויות במדינות שעימן יש לה קשרים דיפלומטיים. השגרירות היא לא רק משרד שנותן שירותים לאזרחי מדינת האם שלה, אלא היא גם אי שבו קיימת אוטונומיה למדינה בעלת השגרירות. בארצות הברית יש חוק שקובע שרק מי שנולד בתוך גבולות המדינה יכול להיות נשיא. וכך, נשים של שגרירים או פקידים בכירים שיוצאים מארצות הברית וחולמות לגדל בביתן נשיא לעתיד מקפידות שהלידה תתקיים בתוך מתחם השגרירות. חדר לידה נפתח בתוך השגרירות, והוא נחשב שטח ארצות הברית לעניין החוק הזה. מעניין מי הן המיילדות שמאיישות את מרכז הלידה הביתי המיוחד הזה. בכל מקרה, מאז לכידתו של פולארד עברו ארבעים שנה, והיחסים המורכבים בין מדינות, אזרחים ושגרירויות רק הלכו והסתבכו.

יש לי אזרחות כפולה. נולדתי במנהטן שבעיר ניו יורק, במדינת ניו יורק, להורים אזרחי ארצות הברית, ולכן באופן אוטומטי קיבלתי אזרחות אמריקנית. כשעליתי ארצה עם הוריי היקרים ז"ל ואחיי הקטנים בשנת תשל"ג, חודשים ספורים לפני מלחמת יום הכיפורים, קיבלתי באופן אוטומטי אזרחות ישראלית על פי חוק השבות, החוק הכי חשוב בספר החוקים של מדינת ישראל. חוק השבות הוא בעצם חוק גזעני כביכול, שקובע שכל יהודי בעולם זכאי לקבל אזרחות ישראלית ברגע שהוא מגיע לארץ. מי שאינו יהודי צריך להוכיח קשר מיוחד לישראל, ידיעה מסוימת של השפה, מקור פרנסה, אבל מי שזכה להיוולד לאם יהודייה נהפך מיד לאזרח ישראלי. זה ממש לא מובן מאליו, ונדמה לי שזהו אחד מהסימנים הראשונים של ראשית צמיחת גאולתנו.

אזרחות תמורת מיליון דולר. מה המשמעות של אזרחות? במדינה המודרנית המדינה שייכת לאזרחיה, והאזרחים שותפים בחובות ובזכויות שיש לתושבי המדינה. אם כך, צריכה גם להיות סיבה מיוחדת שלאדם פרטי או לקבוצה מסוימת תהיה זכות או חובה מסוימת שאין לאחרים. האם אכן כך מתנהלים הדברים במדינתנו?

יש מדינות שקולטות מהגרים בשמחה. אלו הן מדינות מעוטות אוכלוסין יחסית לשטחן ולאפשרות התפתחותן, כמו קנדה למשל. ויש מדינות שמגבילות מאוד כניסת מהגרים, כמו ארצות הברית שגדושה במהגרים בלתי חוקיים. אחד הדגלים שנשא הנשיא טראמפ במסע הבחירות שלו, והוא גם מיישם אותו ככל יכולתו, הוא גירושם של מהגרים לא חוקיים ללא רחמים וסתימת הפרצות בגבולות השונים של ארצות הברית כדי למנוע כניסת מהגרים. מהצד השני הוא החליט לפתוח פתח לכניסת מהגרים בעלי "אזרחות זהב" - כל מי שמוכן לשלם מיליון דולר לאוצר האמריקני ואין לו בעיה מיוחדת, יקבל אזרחות באופן אוטומטי. לדעת טראמפ הרעיון החדש הזה יכניס כסף רב לכספת הלאומית וגם יעודד אנשים מוכשרים ומצליחים להצטרף לארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות. קיימים גם מצבים של אזרחות חלקית, מה שנקרא תושבות.

שבטך ומשענתך

חברתי הטובה שכבה בבית החולים עם חיידק אלים שתקף אותה במפתיע. דווקא בתוך הייסורים שסבלה, היא הצליחה לגלות את נקודת האור שהם מביאים איתם

כך סיפרה לי חברה טובה:

"אני מתגוררת ביישוב קטן ומרוחק ועובדת כמחנכת בכיתה מאוד מורכבת מבחינות רבות. כשבוע לפני מסיבת בת המצווה הכיתתית שגרמה לי לעומס רב, טכנית ונפשית, הגעתי לשבת באנחת רווחה, ממש ממתנה למנוחה מהעומס הרב. תכננתי לאגור כוחות רבים בשבת ההיא, אך כבר בשעת הדלקת הנרות התחלתי להרגיש רע. אני מקפידה על תזונה בריאה, הליכות מהירות וכמעט אף פעם לא מצטננת, אבל הפעם משהו השתבש. בסעודת ליל שבת חשתי חולשה עצומה ושכנתי במיטתי, בלי יכולת לאכול ועם קשיי נשימה. למחרת בערב המצב החמיר ונאלצתי להזעיק את חברתי הרופאה שמתגוררת ביישוב, שלאחר בדיקה קצרה של רמת החמצן בדם שלחה אותי מיד למיון. עדיין לא חששתי ואפילו שמחתי שסוף סוף יטפלו בי ויביאו מזור לכאביי ואחזור במהרה הביתה אל ששת ילדיי, אך בבית החולים התברר שחיידק אלים תקף את ריאות שלי. בבת אחת הפכתי ל'איש' הצעירה עם דלקת ריאות קשה, כך הסבירו הרופאים לסטז'רים, ונוזקתי לחמצן כדי לנשום, חשה על בשרי את המאבק 'על כל נשימה ונשימה'. למחרת בבוקר עשו לי ניטור נוזלים שלא הצליח, והרופא הסביר שאצטרך לעבור הליך פולשני יותר של הכנסת צינור לגב כדי לנקז

את הנוזלים. הוא גם הוסיף שזמן האשפוז יתארך לשבועיים. לא צריך להכביר במילים על התחושה הקשה שחשתי לשמע הגזרה. מילא הצינור בגב (איזה פחד!), אך מה שהכי ציער אותי היה הריחוק מהבית, מהבעל ומהילדים שהקטן בהם בן שנתיים וחצי. גם דאגתי לבנות הכיתה שלי, מה יהיה עם אירוע בת המצווה שלהן בשבוע הבא?

כמובן שברגעים כאלה אוחזים באומנותו של יעקב אבינו. התפללתי מעומק הלב לרחמי של אבא שבשמיים שברא אותי, הקטנה, עם כוח סבל מוגבל, שיוציא אותי משם ומהר. עוד באותו ערב נשלחתי לצילום סייטי. הצילום הראה שיש נוזלים אך לא בכמות גדולה. הלכתי לישון מאושרת, חשה 'קרבת אלוקים' לי טוב. אך בבוקר הרופא אמר לי בסבר פנים חמור שזו רק דחייה לעשרים וארבע שעות ושוב נשלחתי לצילום. חברה הגיעה אליי עם חתיכת עוגה שקיבלה בציון של רבי שמעון במירון ושכנעה אותי לטעום. ביקשתי מרבי שמעון שיהיה מליץ יושר בשבילי, בירכתי ואכלתי פירור מהעוגה. הצילום הראה, שוב, שכמות הנוזלים שהרופאים דיברו עליה - נעלמה. בכל יום נשלחתי לצילום רנטגן כדי לחפש את הנוזלים האבודים, ובכל יום כשאני בקומת הרנטגן, במעמקי בית החולים, הרגשתי על בשרי את הפסוק 'ממעמקים קראתיך ה'". התפללתי שלא ימצאו אותם

ושישחררו אותי לפני שבת הביתה. וכך היה!"

תשובתו של החפץ חיים

"במהלך התקופה הזאת הדהד בי שוב ושוב הפסוק מתהילים 'שבטך ומשענתך המה ינחמוני'. תהיתי לעצמי מה משמעות המילים האלה שאנו אומרים כל הזמן: 'שבטך' - מקל ייסורים ו'משענתך' - התמיכה שה' מעניק לנו. האומנם שניהם מנחמים? הבנתי כמובן למה המשענת מנחמת, אבל להתנחם בשבט? בלילות שבהם צעקתי לה' שיאפשר לי להירדם? בכאבים המייסורים? בטלטלה הרגשית שעברתי כל יום, אם ימצאו או לא ימצאו את הנוזלים? זה מנחם?!"

לילה אחד, בעודי קוראת בספר ההלכות 'נצור לשונך', שלח לי ה' את התשובה בדבריו המאירים של החפץ חיים: "צריך האדם להחזיק טובה להקדוש ברוך הוא בזמן שייסורין באין עליו: למה? שהייסורין מושכין את האדם להקדוש ברוך הוא". הדברים התיישבו על ליבי. הבנתי מדוע השבט יש בו נחמה גדולה - הוא באמת מקרב אותך אל הקדוש ברוך הוא! התפילות, התחנונים והקבלות הטובות יוצרים חיבור חזק ותחושה עמוקה של תלות בריבוננו של עולם".

שווארמה אפוייה בתנור

10-8 מנות

40-35 דקות אפוייה

דרגת קושי קלה

מתכון שיש בו טריק מיוחד שיוצר שווארמה ממש דומה לזו שבחנוות. ומה שכיף הוא שמכינים אותה בחמש דקות עבודה, מחוזה עוף או פרגיות, העיקר שיהיו פרוסים לפרוסות דקות. אופים בתבנית אינגליש קייק, מוציאים ופורסים לרוחב לקבלת שווארמה ביתית מושלמת!

- חצי ק"ג פרוסות פרגיות או
- כף גדושה תבלין חריף
- חצה אוף
- כף גדושה קורנפלוור
- 2 כפות שמן זית
- כף גדושה תבלין שווארמה
- רבע כפית כמון
- מאץ צ'ילי חריף
- מלח ופלפל

מחממים תנור ל-200 מעלות. מערבבים היטב בקערה את פרוסות העוף יחד עם הקורנפלוור, השמן והתבלינים כך שכל הפרוסות מצופות בתערובת מכל הצדדים. לוקחים תבנית אינגליש קייק ומסדרים שכבות של עוף זו על זו בצפיפות ככל האפשר. מהדקים מלמעלה. מכניסים לתנור ואופים 35 דקות אם זה חזה עוף, ו-45 דקות אם זה פרגיות. לא מכסים. עם תום האפייה הופכים בזהירות את התבנית על קרש חיתוך. פורסים את המאפה לפרוסות דקות כך שמתקבלות פיסות פיסות של שווארמה. מגישים עם פיתות, חומם וסלטים.

במהלך השבת
יתקיימו שיעורים
לילדים ולנוער

יְיָ עֲבָדֵי כְלָב עֵקֶב הִיָּתָה רוּחַ אַחֲרֵת עִמּוֹ... וְיָרְעוּ דִרְשָׁנֶיהָ

רוח אחרת
שבת של תורה בעתניאל

רוח ישנה מתגלה

אם לבכם מבקש תורה, אם מפעמת בכם הרוח,
אנו מזמינים אתכם להצטרף אלינו.

נעצור ממרוץ החיים ונתכנס יחד, לנשום ממרחבי ארץ יהודה ותורתה.

שבת שלח לך
כ"ד סיון 20/6

הופעה עם ההרכב המוזיקלי של נאור כרמי - המפיק המוזיקלי של 'צמאה' שוק איכרים מתוצרת מקומית • עגלת קפה • מתנפחים לילדים		11:00
עליה לתל דביר - כאן הכל התחיל... - סיור עם הרב יובל ממון		16:00
פעולת חב"ב עם הרב רא"ם הכהן והרב בני קלמנזון מהי המשימה החשובה ביותר לנוער בדורנו?	התוועדות חסידית חגיגית עם הרב חסדאי וינר ונאור כרמי תורות ניגונים וסיפורים	22:45
"וביום השבת..."		
הרב רא"ם הכהן - תפילת ותיקין ושיעור ב'מנחת חינוך'	תפילת ותיקין ולימוד סיפורי מעשיות בחבורה	5:21
הכנה לתפילה עם הרב מתניה שטרנברג 'שיבנה בית המקדש' או 'שתבנה בית המקדש' - שני נתיבים בעבודת ה'		7:15
השיעור המרכזי של הרב רא"ם: לימוד פנימיות בתורה בדורנו - האם וכיצד?		10:00
קידוש חגיגי במרפסת תצפית		11:00
הרב אלחנן והרבנית טליה שרלו "וימאסו בארץ חמדה" השורש הנפשי של חטא המרגלים - שיעור וסדנא	הרב אמנון דוקוב ווי אי גלינא ווי אי לא גלינא כיסופים וסכנה בגילוי סודות התורה	11:45
הרבנית תקווה ספירא "מה הוא בחיים אף זרעו בחיים" תורה שצומחת מהארץ	פרופ' צביקה מרק ליקוטי מוהר"ן כתורת ארץ ישראל	11:45
סיור שבת עם הרב תומר בוקובזה: "הפריצה למרחב" - סיפורה מעורר ההשראה של חות נווה עתניאל		16:00
הרב שלמה בנימין ראש ישיבת ההסדר לב לדעת מה בין מרגלים למעפילים?	הרבנית תרצה עולמי גדול השלום	17:00
סא"ל במילואים הרב אורי הכהן ברכת התורה בהלכה ובמחשבה - הקשר הפנימי בין התורה לארץ ישראל		18:15
בעקבות הרוח האחרת של כלב בן יפונה - לימוד הורים וילדים		18:15
סעודה שלישית בשכונה החדשה "באר אלחנן" "מחרבות ברזל לתקומה חדשה" - סיגל קראוניק - אלמנתו של אריק קראוניק הי"ד, רבש"ץ קיבוץ בארי		19:15
רעווא דרעווין - הרב רא"ם הכהן		20:00
מלווה מלכה בדרכו של הרב דן מרצבך זצ"ל		21:00

להזמנת אירוח, לינה וסעודות

לפרטים: יוסף (בוואצאפ) 054-3450922

השבת מוקדשת לעילוי נשמת הקדוש מיכאל (מיכי) מרק הי"ד

שילד עוזרים